

ONKOTENIO

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΠΑΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΧΩΛ ΚΕΪΝ

[Τι ωφελήσει άνθρωπος εάν τον κόσμο ολον
κερίσει και ζημιώσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ!...]
(Εὐαγγέλιον)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκεῖ πρόσμενε τὸ πένθος τοῦ ταχυδρόμου, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως τοῦ φέρῃ κανένα γράμμα ἀπὸ τὴν Καίτη. Χαμένη ἐλπίδα ὅμως. Ὡστόσο ὁ Πήτος δὲν ἀπελπιζόταν καὶ κάθε φορὰ πού ἐβλεπε τὸν ταχυδρόμο νὰ περνᾷ, χωρὶς νὰ ἔχῃ γράμμα γι' αὐτὸν ἔλεγε μέσα του...

— Θὰ μοῦ γράψῃ... θὰ μοῦ γράψῃ... Θὰ καλυτερέψῃ λίγο καὶ θὰ γράψῃ γιὰ νὰ μᾶς ἡσυχάσῃ... Νὰ πῶς θ' ἀρχίσῃ τὸ γράμμα της: «Ἀκριβέ μου, συμπαθήσέ με πὺν δὲ σοῦ γράψω νωρίτερα...»

Ὡστόσο, ἡ ἡμέρες διεδέχοντο ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ ἐπιστολὴ ἐκ μέρους τῆς Καίτης, παρὰ τίς ἐλπίδες τοῦ δυστυχισμένου Πήτου, δὲν ἔφτανε.

Δέκα δολοκλήρες βραδυὲς παραμόνευε στὴν πόρτα του νὰ δῇ νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὴ γωνία τὸ κασκέτο τοῦ ταχυδρόμου... Μὰ ὁ ταχυδρόμος περνοῦσε, τὸν καλησπέρισε καὶ τίποτε ἄλλο... Καὶ ὁ φτωχὸς ἔβριχε γιὰ νὰ πνίξῃ τοὺς λυγμούς πού τοῦ ἀνέβαιναν στὸ λαϊμὸ καὶ τὸν ἔπνιγαν.

Ὁ ταχυδρόμος τὸν ἔβλεπε καθὼς περνοῦσε καὶ τὸν κύτταζε πονηρὰ μὲ τὰ μικρά του μάτια.

— Τίποτε ἀκόμα γιὰ λόγου σου, καπετάνιε, τοῦ εἶπε τέλος ἕνα βράδυ.

— Μὰ, ἀπάντησε ὁ Πήτος φροντίζοντας νὰ κἀνὴν τὸν ἀδιάφορο. Ἡ Καίτη, μοιάζει μὲ μένα... Δὲν πολυσκοπεῖται καὶ τόσο γιὰ γράμματα...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ γέλασε δυνατὰ καὶ καληνύχτισε τὸν ταχυδρόμο. Μὰ τὰ λόγια του τὸν εἶχαν πληγώσει κατάνοθα.

— Οἱ ἄνθρωποι ἀρχίζουν νὰ υποπτεύονται κατὰ σκέψη. Καὶ μὲ τὸ δικό τους... Μὰ τὸ κακό θὰ εἶνε ἂν μάθῃ τίποτε ὁ Φίλιππος... Θὰ πᾶνε νὰ τοῦ ποῦνε ὅτι ἡ Καίτη μ' ἀπαρτίσκει, δι-

δὲν μοῦ γράφει, ὅτι εἶνε κακὴ γυναίκα. Δὲν ἤθελε ὁ δυστυχὴς νὰ χάσῃ ὁ Φίλιππος τὴν καλὴν ἰδέαν πού εἶχε σχηματίσει γιὰ τὴν Καίτη. Ἀπὸ μέρες ἀκόμη πένθαιναν γεμίτες ἀγωνία, γεμίτες φόβους, γεμίτες τρόμο. Ὡστόσο ἡ ἐλπίδες τοῦ Πήτου δὲν εἶχαν σβύσει ὁλότελα. «Θὰ γράψῃ, ἔλεγε, θὰ γράψῃ...» Μὰ ἐκείνη δὲν ἔγραψε.

Τὴ δευτέρῃ μέρᾳ τὸ βράδυ, γυρίσῃ τὸ βράδυ, ποῖν ὁ Πήτος στὸ σπῖτι του, σκέφτηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ προλάβῃ τὸ σκίναλο μὲ κίθε τρίπο. Ὅσο καὶ ἂν μάτωνε ἡ καρδιά του ἀπὸ τίς ἀμφιβολίες, τοὺς φόβους καὶ τίς υποψίες, ὁ Πήτος δὲν εἶχε πᾶσαι στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του νὰ πιστεύει τὴν ἡ Καίτη τοῦ ἦταν τιμὰ πάντα καὶ πιστή.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καθὼς μπήκε μέσ' στὸ σπῖτι φώναξε στὴν Νάνση: «Ἡ Νάνση βρισκόταν κάτω στὴν αὐλὴ»

— Σὺρε στὸ κρεβάτι σου νὰ κοιμηθῇς, Νάνση... Ἐχὼ δουλειὰ ἀπόψε καὶ χρειάζομαι ὅλο τὸ σπῖτι γιὰ τὸν ξαντὸ μου.

— Μὰ, σὲ καλὸ σου! τοῦ ἀπάντησε ἡ Νάνση. Τὶ ἔπαθες καὶ μοῦ λὲς νὰ πᾶω νὰ κοιμηθῶ ἀπὸ τίς ἑπτὰ ἡ ὥρα; Τὶ δουλειὰ εἶνε αὐτὴ πού θέλεις νὰ κἀνῃς καὶ δὲν θέλεις ἄλλους ἀνθρώπους κοντὰ σου;

— Ἐλα, πῆγαινε νὰ πλαγιάσῃς, Νάνση, ἔξακολούθησε ὁ Πήτος.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ποῖν ὁ Πήτος στὸ σπῖτι του, σκέφτηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ προλάβῃ τὸ σκίναλο μὲ κίθε τρίπο. Ὅσο καὶ ἂν μάτωνε ἡ καρδιά του ἀπὸ τίς ἀμφιβολίες, τοὺς φόβους καὶ τίς υποψίες, ὁ Πήτος δὲν εἶχε πᾶσαι στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του νὰ πιστεύει τὴν ἡ Καίτη τοῦ ἦταν τιμὰ πάντα καὶ πιστή.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καθὼς μπήκε μέσ' στὸ σπῖτι φώναξε στὴν Νάνση: «Ἡ Νάνση βρισκόταν κάτω στὴν αὐλὴ»

— Σὺρε στὸ κρεβάτι σου νὰ κοιμηθῇς, Νάνση... Ἐχὼ δουλειὰ ἀπόψε καὶ χρειάζομαι ὅλο τὸ σπῖτι γιὰ τὸν ξαντὸ μου.

— Μὰ, σὲ καλὸ σου! τοῦ ἀπάντησε ἡ Νάνση. Τὶ ἔπαθες καὶ μοῦ λὲς νὰ πᾶω νὰ κοιμηθῶ ἀπὸ τίς ἑπτὰ ἡ ὥρα; Τὶ δουλειὰ εἶνε αὐτὴ πού θέλεις νὰ κἀνῃς καὶ δὲν θέλεις ἄλλους ἀνθρώπους κοντὰ σου;

— Ἐλα, πῆγαινε νὰ πλαγιάσῃς, Νάνση, ἔξακολούθησε ὁ Πήτος.

Φαίνεται κατάνοθα... Φαίνεται πὺν τὸ παιδί θὰ σὲ κουράζῃ πολὺ... Ἐλα, πῆγαινε νὰ πλαγιάσῃς... Νά, νυστάζεις... Βλάπτεις τὴν ὑγείαν σου καὶ εἶσαι δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ παντρεύω ποτέ...

Ἐτσι, κολακεύοντας καὶ καλοπιάνοντας τὴν, κατώρθωσε στὸ τέλος νὰ τὴν καταφέρῃ νὰ πᾶν νὰ κοιμηθῇ. Μόλις ὁ Πήτος ἔμεινε μόνος του, ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ

ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ

ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ

ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ

ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ

ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ

ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ

ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ

ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ

ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ

ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ

ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ ἔβριξε μὲ ματιά γύρω του, ἀφογκράστηκε, ἔκλεισε τίς πόρτες τῆς κάμους καὶ

χαρτί, ὅταν ἄξαφνα, ἕνας κρότος τὸν ἔκανε νὰ πεταχθῇ ὁλόρθος.

— Ποιὸς εἶνε; φώναξε ἄγρια καὶ μὲ τρόμο σὰν κακοῦργος τὸν ὁποῖον ἀνακαλύπτουν τὴν ὥρὰ πού κἀνει τὸ ἔγκλημα.

Ἦταν ἡ Νάνση, ἡ ὁποία εἶχε κατβῆ πάλι κάτω, μὲ τὴν πρόσφραση ὅτι εἶχε ἔγκασον τὸ μυτερόν τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Πήτος ἔσπευσε νὰ τῆς τὸ δώσῃ.

— Ὁ Θεὸς νὰ μ' ἐλεήσῃ! ψιθύρισε ἡ Νάνση, καθὼς ἀνέβαινε πάλι τίς σκάλες. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἢ ψεύτικα χαρτονομίσματα φτιάχνει ἢ παράγει ἀπόψε οὐδὲν...

Ὁ Πήτος ἔμεινε πάλι μόνος. Ἀφροῦ παιδεύτηκε ὥρες ὁλόκληρες γιὰ νὰ γράψῃ μερικὲς λέξεις ἀφροῦ καταμελάνωσε τὰ χέρια του καὶ τὰ ρούχα του, τέλος, λίγο πρὶν ἀπ' τὰ ἡμερώματα τελείωσε τὸ γράμμα του. Ἦταν κατακουρασμένος καὶ ἰδρὼς ἔτρεχε ποταμί ἀπὸ τὸ πρόσωπό του...

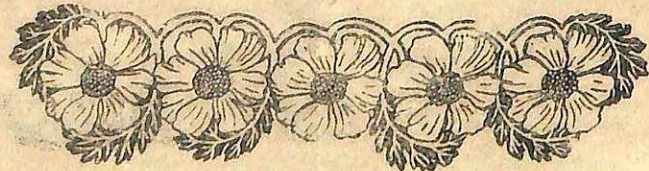
Παρ' ὅλη ὅμως τὴν ἐξάντλησίν του, ἄρχισε τότε νὰ βάζῃ ὅλα τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα εἶχε χρησιμοποιήσῃ στὴ θέσιν πού ἦσαν προηγουμένως, μὲ ὕψος ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἐξαφανίζει τὰ ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς του. Ἀντὶ δὲ αὐτοῦ, ἔβριξε στὸ τραπέζι, ἕνα καρβέλλι ῥομῆ, ἕνα μαχαίρι, ἕνα μπουκαλί μὲ μπράντι καὶ ἕνα ποτήρι.

Ἀμα τὰ ἔκανε καὶ αὐτὰ, ξεκλείδωσε τὴν πόρτα τῆς σκάλας, καὶ ἀφροῦ ἀφουγκράστηκε λίγο, μπήκε στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο πού ἔβλεπε πρὸς τὸ δρόμο καὶ ἔαυλῃθηκε σ' ἕνα καναπέ γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Τελείωσε! Τὸ μεγάλο σχέδιο τοῦ Πήτου εἶχε πραγματοποιηθῇ!... Εἶχε γράψῃ ἕνα γράμμα πρὸς τὸν ξαντὸ του, τὸ ὁποῖο θὰ ταχυδρομοῦσε κρυφὰ τὴν ἄλλη μέρᾳ, οὕτως ὥστε νὰ τοῦ τὴν πᾶν ὁ ταχυδρόμος στὸ σπῖτι του καὶ νὰ νομίσουν ὅλοι πὺν εἶνε ἐπιστολὴ προερχομένη ἀπὸ τὴν Καίτη!...

Τὸ ἔκανε αὐτὸ γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὸν κόσμο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ μυρίζεται τὴ συνέβαινε... Ὁ δυστυχισμένος!...

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΔΙΑΒΟΛΙΚΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

ΤΟΥ VENTURA GARCIA CALDERON

ΤΑΞΙΔΕΥΕΤΑΙ ὁ κόσμος, σενιόρε. Πῆγαινε νὰ κερδίσῃς λεπτὰ. Ἄ, σενιόρε, μὴν ξεγελάσθῃτε ποτὲ σὰς, καὶ πᾶς σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο μέρος. Τὰ ξεστὰ τὰ παρμένα δάση τοῦ Περὸ. Σὰς ἔχουνε μιλῆσαι γι' αὐτὰ; Τὴν πρώτη φορά, ὅταν φθάνατε ἐκεῖ πέρα, βράδυ, σὰς πιάνει ἀπελπισία καὶ φωνάζετε παρακλῶντας νὰ σὰς ζαναγορίσουν πίσω. Νὰ μποροῦσε τοὐλάχιστον κανεὶς νὰ κοιμηθῇ τὸ βράδυ στὴν κατὰσκήνωσιν. Μὰ δὲν μπορεῖ, γιατί ὅλοι φωνάζουν, ὅλοι μοιρολογοῦν, ὅλοι παραπονιζοῦνται. Δεῖξέ κι' ἄριστος γύρω ἀπ' τὴν κατὰσκήνωσιν, τριγυρίζουν ἄγρια ἄγρια. Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ, ἀλλὰ εἶνε καὶ οἱ τρομεροὶ κραταίει, τὰ φεῖδια, πού τὰ τρέμουν κι' αὐτοὶ ἀκούει οἱ ἄγριοι Ἰνδιάνοι. Κι' εἶνε ἄκουσ οἱ ἄγριοι παπαγάλλοι κι' ἡ ἀκαυτοῦς πού σὰς παραμυθεύουν σκαρφαλωμένοι ἐπάνω στὰ κλαὶ τῶν δέντρων. Καὶ μήπως μπορεῖτε νὰ τοὺς σκοτώσετε; Ποῖον νὰ πρωτοσκοποῦσθε; Ὡστόσο τὰ δάση αὐτὰ ἔχουν ἕνα μεθυστικὸ ἄρωμα, ἂν, καί, σενιόρε, ἕνα ἄρωμα θεῖο, πού δὲν τὸ ξεχνάει κανεὶς ποτὲ του.

— Ἐλᾶτε μαζί μου, μοῦ εἶπε τότε ὁ πλοίαρχος. Ὁ μὲν γοητευμένος ὡς διεσπληνέος.

Σηκώθηκα καὶ τὸν ἀκολούθησα σιωπηλῶς, ἀλλὰ μὲ κεντημένη ζωηρὰ τὴν περιέργειά μου. Ἀνδοκατέβηκαμε διάφορες στενωμάτους, σκάλες, περάσαμε βρωμικούς, καταρραμένους διαδρόμους καὶ τέλος φθάσαμε σὲ μιὰ μισοσκέπαινη καμπὴν τῆς τρίτης θέσεως, μέσ' στὴν ὁποία σ' ἐπνιγε μιὰ ὀσμὴ ἀνάμικτη ἀπὸ λάδι, ἀπὸ ἀρώματα, ἀπὸ καράμιν καὶ ἀπὸ λαχίν, τελευταῖα ποιότητος, ἐγγλέζικον καπνὸ.

Ἐκεῖ σὲ μιὰ κουκέττα ἦταν ξαπλωμένος ἕνας ἄνθρωπος πού στέναζε καὶ φώναζε ζητώντας διαρκῶς τὸν πλοίαρχον.

Τὸν πλησιάζαμε κι' ὅταν τοῦ μίλησα ἰσπανικὰ καὶ τοῦ ἐδῆλωσα τὴν ταυτότητά μου, ἔκανε μιὰ ζωηρὴ κίνησι καὶ τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἐκφορὰ χαρῆς.

— Σενιόρε, τραύλισε, σενιόρε, ἐνχαριστῶ!... Καὶ ἔπλωσε τὰ χέρια του γιὰ νὰ σφίξῃ τὰ δικά μου. Ἦταν δολοκλήρης μουσκέμα στὸν ἰδρωτὰ. Τέλος ἄρχισε νὰ μὰς διηγείται:

— Ἄ, σενιόρε, εἶμαι ἰσπανός, εἶμαι ἀπ' τὸ Κιλλάο. Νὰ μὲ συμπαθεῖτε πού σὰς ἀνησυχῶ, καὶ ὅπου νᾶνε θὰ πεθάνω. Δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσω λοιπὸν γιὰ πολλὴν ὥρᾳ. Πρῶτα - πρῶτα ὅμως υποσχέθητε μοῦ, σενιόρε, πὺν θὰ παραδῶτε στὴν ὑπέρειά μου αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, αὐτὴ τὴν φωτογραφία κι' αὐτὸ τὸ μικρὸ δεματάκι. Ὡς σὰς ἔχω σὲ κόπο, σενιόρε, καὶ σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλὴν σας, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ!... Ὁ Θεὸς νὰ σὰς τὸ ἀνταποδώσῃ...

— Ἀπὸ ποῦ ἐρχάσαστε; τὸν ἀνέρωσε.

— Ἀπ' τὸ Ἰνκούιτο, σενιόρε.

— Καὶ τὶ ἐκάνετε ἐκεῖ;

— Ὅτι κανεῖ...

— Ἀπὸ ποῦ ἐρχάσαστε; τὸν ἀνέρωσε.

— Ἀπ' τὸ Ἰνκούιτο, σενιόρε.

— Καὶ τὶ ἐκάνετε ἐκεῖ;

— Ὅτι κανεῖ...

Ἄλλος ὁ κόσμος, σενιόρε. Πῆγαινε νὰ κερδίσῃς λεπτὰ. Ἄ, σενιόρε, μὴν ξεγελάσθῃτε ποτὲ σὰς, καὶ πᾶς σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο μέρος. Τὰ ξεστὰ τὰ παρμένα δάση τοῦ Περὸ. Σὰς ἔχουνε μιλῆσαι γι' αὐτὰ; Τὴν πρώτη φορά, ὅταν φθάνατε ἐκεῖ πέρα, βράδυ, σὰς πιάνει ἀπελπισία καὶ φωνάζετε παρακλῶντας νὰ σὰς ζαναγορίσουν πίσω. Νὰ μποροῦσε τοὐλάχιστον κανεὶς νὰ κοιμηθῇ τὸ βράδυ στὴν κατὰσκήνωσιν. Μὰ δὲν μπορεῖ, γιατί ὅλοι φωνάζουν, ὅλοι μοιρολογοῦν, ὅλοι παραπονιζοῦνται. Δεῖξέ κι' ἄριστος γύρω ἀπ' τὴν κατὰσκήνωσιν, τριγυρίζουν ἄγρια ἄγρια. Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ, ἀλλὰ εἶνε καὶ οἱ τρομεροὶ κραταίει, τὰ φεῖδια, πού τὰ τρέμουν κι' αὐτοὶ ἀκούει οἱ ἄγριοι παπαγάλλοι κι' ἡ ἀκαυτοῦς πού σὰς παραμυθεύουν σκαρφαλωμένοι ἐπάνω στὰ κλαὶ τῶν δέντρων. Καὶ μήπως μπορεῖτε νὰ τοὺς σκοτώσετε; Ποῖον νὰ πρωτοσκοποῦσθε; Ὡστόσο τὰ δάση αὐτὰ ἔχουν ἕνα μεθυστικὸ ἄρωμα, ἂν, καί, σενιόρε, ἕνα ἄρωμα θεῖο, πού δὲν τὸ ξεχνάει κανεὶς ποτὲ του.

— Ἐλᾶτε μαζί μου, μοῦ εἶπε τότε ὁ πλοίαρχος. Ὁ μὲν γοητευμένος ὡς διεσπληνέος.

Σηκώθηκα καὶ τὸν ἀκολούθησα σιωπηλῶς, ἀλλὰ μὲ κεντημένη ζωηρὰ τὴν περιέργειά μου. Ἀνδοκατέβηκαμε διάφορες στενωμάτους, σκάλες, περάσαμε βρωμικούς, καταρραμένους διαδρόμους καὶ τέλος φθάσαμε σὲ μιὰ μισοσκέπαινη καμπὴν τῆς τρίτης θέσεως, μέσ' στὴν ὁποία σ' ἐπνιγε μιὰ ὀσμὴ ἀνάμικτη ἀπὸ λάδι, ἀπὸ ἀρώματα, ἀπὸ καράμιν καὶ ἀπὸ λαχίν, τελευταῖα ποιότητος, ἐγγλέζικον καπνὸ.

Ἐκεῖ σὲ μιὰ κουκέττα ἦταν ξαπλωμένος ἕνας ἄνθρωπος πού στέναζε καὶ φώναζε ζητώντας διαρκῶς τὸν πλοίαρχον.

Τὸν πλησιάζαμε κι' ὅταν τοῦ μίλησα ἰσπανικὰ καὶ τοῦ ἐδῆλωσα τὴν ταυτότητά μου, ἔκανε μιὰ ζωηρὴ κίνησι καὶ τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἐκφορὰ χαρῆς.

— Σενιόρε, τραύλισε, σενιόρε, ἐνχαριστῶ!... Καὶ ἔπλωσε τὰ χέρια του γιὰ νὰ σφίξῃ τὰ δικά μου. Ἦταν δολοκλήρης μουσκέμα στὸν ἰδρωτὰ. Τέλος ἄρχισε νὰ μὰς διηγείται:

— Ἄ, σενιόρε, εἶμαι ἰσπανός, εἶμαι ἀπ' τὸ Κιλλάο. Νὰ μὲ συμπαθεῖτε πού σὰς ἀνησυχῶ, καὶ ὅπου νᾶνε θὰ πεθάνω. Δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσω λοιπὸν γιὰ πολλὴν ὥρᾳ. Πρῶτα - πρῶτα ὅμως υποσχέθητε μοῦ, σενιόρε, πὺν θὰ παραδῶτε στὴν ὑπέρειά μου αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, αὐτὴ τὴν φωτογραφία κι' αὐτὸ τὸ μικρὸ δεματάκι. Ὡς σὰς ἔχω σὲ κόπο, σενιόρε, καὶ σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλὴν σας, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ!... Ὁ Θεὸς νὰ σὰς τὸ ἀνταποδώσῃ...

— Ἀπὸ ποῦ ἐρχάσαστε; τὸν ἀνέρωσε.

— Ἀπ' τὸ Ἰνκούιτο, σενιόρε.

— Καὶ τὶ ἐκάνετε ἐκεῖ;

— Ὅτι κανεῖ...

— Ἀπὸ ποῦ ἐρχάσαστε; τὸν ἀνέρωσε.

— Ἀπ' τὸ Ἰνκούιτο, σενιόρε.

— Καὶ τὶ ἐκάνετε ἐκεῖ;

— Ὅτι κανεῖ...

Ἄλλος ὁ κόσμος, σενιόρε. Πῆγαινε νὰ κερδίσῃς λεπτὰ. Ἄ, σενιόρε, μὴν ξεγελάσθῃτε ποτὲ σὰς, καὶ πᾶς σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο μέρος. Τὰ ξεστὰ τὰ παρμένα δάση τοῦ Περὸ. Σὰς ἔχουνε μιλῆσαι γι' αὐτὰ; Τὴν πρώτη φορά, ὅταν φθάνατε ἐκεῖ πέρα, βράδυ, σὰς πιάνει ἀπελπισία καὶ φωνάζετε παρακλῶντας νὰ σὰς ζαναγορίσουν πίσω. Νὰ μποροῦσε τοὐλάχιστον κανεὶς νὰ κοιμηθῇ τὸ βράδυ στὴν κατὰσκήνωσιν. Μὰ δὲν μπορεῖ, γιατί ὅλοι φωνάζουν, ὅλοι μοιρολογοῦν, ὅλοι παραπονιζοῦνται. Δεῖξέ κι' ἄριστος γύρω ἀπ' τὴν κατὰσκήνωσιν, τριγυρίζουν ἄγρια ἄγρια. Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ, ἀλλὰ εἶνε καὶ οἱ τρομεροὶ κραταίει, τὰ φεῖδια, πού τὰ τρέμουν κι' αὐτοὶ ἀκούει οἱ ἄγριοι παπαγάλλοι κι' ἡ ἀκαυτοῦς πού σὰς παραμυθεύουν σκαρφαλωμένοι ἐπάνω στὰ κλαὶ τῶν δέντρων. Καὶ μήπως μπορεῖτε νὰ τοὺς σκοτώσετε; Ποῖον νὰ πρωτοσκοποῦσθε; Ὡστόσο τὰ δάση αὐτὰ ἔχουν ἕνα μεθυστικὸ ἄρωμα, ἂν, καί, σενιόρε, ἕνα ἄρωμα θεῖο, πού δὲν τὸ ξεχνάει κανεὶς ποτὲ του.

— Ἐλᾶτε μαζί μου, μοῦ εἶπε τότε ὁ πλοίαρχος. Ὁ μὲν γοητευμένος ὡς διεσπληνέος.

Σηκώθηκα καὶ τὸν ἀκολούθησα σιωπηλῶς, ἀλλὰ μὲ κεντημένη ζωηρὰ τὴν περιέργειά μου. Ἀνδοκατέβηκαμε διάφορες στενωμάτους, σκάλες, περάσαμε βρωμικούς, καταρραμένους διαδρόμους καὶ τέλος φθάσαμε σὲ μιὰ μισοσκέπαινη καμπὴν τῆς τρίτης θέσεως, μέσ' στὴν ὁποία σ' ἐπνιγε μιὰ ὀσμὴ ἀνάμικτη ἀπὸ λάδι, ἀπὸ ἀρώματα, ἀπὸ καράμιν καὶ ἀπὸ λαχίν, τελευταῖα ποιότητος, ἐγγλέζικον καπνὸ.

Ἐκεῖ σὲ μιὰ κουκέττα ἦταν ξαπλωμένος ἕνας ἄνθρωπος πού στέναζε καὶ φώναζε ζητώντας διαρκῶς τὸν πλοίαρχον.

Τὸν πλησιάζαμε κι' ὅταν τοῦ μίλησα ἰσπανικὰ καὶ τοῦ ἐδῆλωσα τὴν ταυτότητά μου, ἔκανε μιὰ ζωηρὴ κίνησι καὶ τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἐκφορὰ χαρῆς.

— Σενιόρε, τραύλισε, σενιόρε, ἐνχαριστῶ!... Καὶ ἔπλωσε τὰ χέρια του γιὰ νὰ σφίξῃ τὰ δικά μου. Ἦταν δολοκλήρης μουσκέμα στὸν ἰδρωτὰ. Τέλος ἄρχισε νὰ μὰς διηγείται:

— Ἄ, σενιόρε, εἶμαι ἰσπανός, εἶμαι ἀπ' τὸ Κιλλάο. Νὰ μὲ συμπαθεῖτε πού σὰς ἀνησυχῶ, καὶ ὅπου νᾶνε θὰ πεθάνω. Δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσω λοιπὸν γιὰ πολλὴν ὥρᾳ. Πρῶτα - πρῶτα ὅμως υποσχέθητε μοῦ, σενιόρε, πὺν θὰ παραδ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΝΙΚΗΣΑΝ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ!

Η 'Αμερικανίδα με την αιωνία νεότητα. Δύο γυναίκες 65 ετών που έχουν κατέκτησει το μυστικό της νεότητας. Πρέπει κανείς να έχει μια άποψη. Η καλλιπαστική μέθοδος της 'Αμερικής. Πέντε εκατομμύρια δολάρια για καλλωπισμό. Η συμβουλή της κυρίας Σουέτ, κλπ.

Η 'Αμερικανίδα Φαίν Γουάρντ η-
λικίας 65 ετών που έχει την εμ-
φάνιση κοριτσιού 18 ετών

Όλοι όσοι πήγαν στη Νέα Υόρκη και πέρασαν δυο-τρεις φορές από την οριστοκρατική δη-
Λεωφόρο, έμειναν κατάπληκτοι με την ομορφιά των 'Αμερικανίδων και ιδίως με την χάρη και τα νεύματα των κάπως ηλικιωμένων κυριών, ή όποιες, αν και έχουν περάσει τα σαράντα, διατηρούν εκτός από τα άσπρα ή ψαρά μαλλιά τους, την εμφάνιση νέων κοριτσιών!

Μην νομίζετε, αγαπητές αναγνώστρες, πως αυτά που σας λέμε είναι υπερβολές. 'Απειρες είναι οι 'Αμερικανίδες εκείνες οι οποίες έχουν κατανικήσει το γήρας ή, ακόμη καλύτερα, που έχουν επεκτείνει επ' άοριστον την νεότητά τους. 'Επί κεφαλής όμως όλων αυτών βρίσκονται δύο γυναίκες εκ των οποίων η μία είναι 62 ετών και η άλλη 65. Η πρώτη είναι η κυρία Φλωράν Σουέτ με από τις πιο διακεκριμένες κυρίες της 'Αμερικανικής οριστοκρατίας, περίφημη για τις δεξιότητες της και γνωστή ως η «ωραιότερη και νεαρότερη κυρία της ηλικίας της». Η κυρία Σουέτ είχε τα έξι σε ένα δημοσιογράφο ο οποίος την ρώτησε πως κατορθώνει να διατηρή την νεότητά της:

— Στα κορίτσια το όραμα πρόσωπο το δίνει ο ίδιος ο καλός θεός. 'Εμείς όμως η γυναίκες, που έχουμε περάσει τα σαράντα, πρέπει να κάνουμε μόνες μας νεανικό και όρατο το πρόσωπό μας. Πρέπει βέβαια να το περιποιηθούμε εξωτερικώς, αλλά, προπάντων πρέπει να μην αλλοιούμε ούτε στιγμή να το εξοραίζουμε και να το φωτίσουμε και εσωτερικώς. Πχ. εγώ βρίσκομαι

στην διατήρησι της νεότητας συν-
τελεί πολύ η άσπαχόλησι με την καλλιτεχνία. Η καλλιτεχνία μας δίνει ωραίες σκέψεις και αυτές αποτυπώνονται στο πρόσωπό μας και του δίνουν ψυχή και έκφρασι. Η δική μου προτίμησις είναι η μουσική. Κατ'εμέ κάθε άνθρωπος πρέπει να έχει μια άσπαχόλησι που να του κινεί το ενδιαφέρον και την όρεξι για την ζωή. Αυτό είναι ένα από τα πράγματα που συντελούν περισσότερο από κάθε άλλο στην διατήρησι της νεότητος, γιατί την ημέρα κατά την οποία θα καταλάβουμε ότι τίποτε δεν μας συγκινεί, εκείνη την ημέρα είμαστε καταδικασμένοι να γερασούμε. Πρέπει με κάθε τρόπο να κρατάμε την ψυχή μας να σπη-
πυρήνιμας δεν ε-
πιτρέπεται να κουρασθώ. Καθώς βλέπετε, αγαπητές αναγνώστρες, η εφαρμογή των ιδεών της κυρίας Σουέτ, στον εαυτό της τουλάχιστον, έφερε λαμπρά αποτελέσματα. Η εικόνα που παρα-
πορτραίτο που η
«62 ετών νέα», β-
πως είχε η ίδια!...

Η δεύτερα κυρία είναι ένας εν-
τελώς διαφορετικός τύπος και οι μέθοδοι που χρησι-
μοποιεί είναι τελείως διαφορετικές από της κ. Σουέτ. Η κυρία αυτή είναι η Φαίν Γουάρντ «η 65ετής φλάππερ» δηλαδή κοριτσόπουλο, όπως την αποκαλούν στην 'Αμερική και στην 'Αγγλία. Το σώμα της κ. Φαίν είναι τρυφερό και λεπτό σαν μικρού κοριτσιού. Ο λαμός της και το πρόσωπό της δεν έχουν ούτε την παραμικρή ρυτίδα και είναι δροσερώτατα. Η φίλες της όμως δια-
τείνονται ότι έχει χρησιμοποιήσει όλα τα δυνατά εξοραϊστικά μέσα

και έχει κάνει όλες τις εγχειρήσεις που μπορούν να γίνουν για την ανανέωσι του προσώπου και του οργανισμού.

Άρκεούν όμως μόνον, αυτές οι εγχειρήσεις για να κατανικήσουν το γήρας ή ηλικιωμένες κυρίες; Για την ώρα οι 'Αμερικανίδες δεν αρκοούνται μόνον σ' αυτές. Καμιά βέβαια από τις κυρίες που τις έχουν ύποστη δεν θα μαρτυρήσει ποτέ τίποτε το σχετικό, αλλά μολταταύα οι εγχειρήσεις αυτές προς απόκτηση της νεότητος είναι το καθημερινό θέμα συζητήσεως στην 'Αμερική. Γιατί πουνεκά αλλο-
λου ή νεότης δε παίζει τόσο σπουδαίο, τόσον πρωτεύοντα ρόλο όσο εκεί. Πουνεκά αλλο-
λου δεν σπεύδουν οι κυρίες να εφαρμόσουν με τέτοιον ενθουσιασμό όλες τις καλλωπιστικές μεθόδους Πουνεκά αλλο-
λου δεν έχει γίνει τόσο δημοφιλής ο αυστριακός καθηγητής Στάιναχ, όσο στις 'Ηνωμένες Πολιτείες.

Ο Στάιναχ είναι εκείνος που μαζί με τον Βορονόφ έχει ασχοληθεί περισσότερο από κάθε άλλον για την ανανέωσι του ανθρώπινου οργανισμού, όχι όμως δια εγχειρήσεως αλλά δια φαρμάκων που λαμβάνονται εσωτερικώς και δια διαφόρων θερα-

πειών, εκ των οποίων τον κυριώ-
τερο ρόλο παίζουν η χρησιμοποίησις των υπερωιδών ακτίνων. Με την θεραπείαν αυτή τα αίμοφορα αγγεία μεγαλώνουν, η κυκλοφορία γίνεται ζωηρότερη, οι μυώνες δυναμώνουν, η ρυτίδες εξαφανίζονται, τα μάτια ζωηρεύουν. Για το πρόσωπο χρησιμοποιεί ο Στάιναχ μια μάσκα η οποία έχει ήδη γίνει περίφημη σ' όλη την 'Αμερική. Μαζύ μ' αυτές τις μεθόδους παίζουν σπουδαίο ρόλο και οι διάσημες καλλωπιστικές εγχειρή-

σεις, κατά τις οποίες κόβουν το δέρμα πίσω από τ' αυτιά και τραβούν τα μάγουλα για να εξαφανίσουν τις ρυτίδες, αφαιρούν τα περιττά άχνη ή κάνουν ενέσεις παραφίνης για να γεμίσουν τα πρόσωπα των οποίων το δέρμα έχει ήδη ζαρώσει. Η τελευταία όμως μέθοδος δεν εφαρμόζεται και πολύ συχνά, γιατί πολλές φορές έχει θλιβερές συνέπειες.

Τον σπουδαιότερο όμως ρόλο παίζουν τα ινστιτούτα καλλονής. Έχει υπολογισθεί ότι οι 'Αμερικανίδες ξοδεύουν ετησίως για την καλλονή τους δύο δισεκατομμύρια δολάρια, από τα οποία τα πέντε εκατομμύρια τα δίνουν στα 40000 ινστιτούτα καλλονής που υπάρχουν στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. 'Εκεί, κάθε 'Αμερικανίδα ξαναβιώνει και φρεσκάσκει, έχει μαθαίνει πως πρέπει να περιποιηθεί τον εαυτό της.

Υπάρχουν πολλές κυρίες που νομίζουν ότι μπορούν να ξαναβιώσουν κατά δέκα χρόνια τουλάχιστον, αρκεί να πασαλείβουν το πρόσωπό τους με αφοκρεμα και με βούτυρο, να κάνουν κάθε μέρα επί δέκα λεπτά της ώρας μασσάζ και να τρώνε ωρισμένα φαγητά. Η γυναίκες αυτές λοιπόν είναι τελείως άρχαιες και ερασιτέχνιδες στην τέχνη του ε-
ξοραϊσμού. Τα πράγματα είναι πολύ πιο πολύπλοκα. Η καλλωπιστική τέχνη είναι μια δόκιμη φιλοσοφία υπό την πραγματική σημασία της λέξεως.

Η 'Αμερικανίδα ήταν η πρώτη που εφημέρισε την μόδα της λεπτής σιλουέττας και που καθόρισε πως κάθε γυναίκα και, ο-

Η γυναίκα που είναι «62 ετών νέα» κυρία Φλωράν Σουέτ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ

Ο ΓΙΟΧΑΝ ΒΑΡΣ, Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΒΟΣΚΟΣ

Την εποχή που ο μεγάλος Τριακονταετής πόλεμος είχε αναστατώσει ολόκληρη την Ευρώπη, τα ισπανικά στρατεύματα ξεκίνησαν μια μέρα για να κυριεύσουν το Παλατινάτο του Ρήνου. Παντού όπου περνούσαν, έσφαζαν τους κατοίκους, λεηλατούσαν τα σπίτια και έκαigan τις πολιτείες. 'Ετσι, προχωρώντας μέσ' στο αίμα και μέσ' στις φλόγες, πλησίασαν και στην κομωπολι 'Οτσεραχάμ του Ρήνου. Οι κάτοικοι του που ήξεραν ότι τα τείχη της πόλεως των δεν θα μπορούσαν να συγκρατήσουν την ορμή των 'Ισπανών, μόλις τους αντίκρισαν από μακριά εγκατέλειψαν γρήγορα τα σπίτια τους, πήραν τα πο-
λυτιμώ τερα-
πράγματά τους κ' έφυγαν μακριά από την πατρίδα τους. Ένας μόνον απ' όλους έμεινε μέσα στο 'Οτσεραχάμ, ο βοσκός Γιόχαν Βαρς. Τό έκανε αυτό γιατί η γυναίκα του είχε γεν-
νήσει προ δύο ημερών και δεν μπορούσε να μετακινηθεί ούτε αυτή, ούτε και το παιδί της.

Ο Γιόχαν Βαρς ήταν γενναίο και τίμιο παλληκάρι και δεν μπορούσε να εγκαταλείψει στο έλεος των 'Ισπανών την γυναίκα του που την έλάτρευε, ούτε το νεογέννητο παιδί του. Γι' αυτό απεφάσισε να μείνει κοντά τους και να τους προστατεύει όπως μπορούσε, ή τουλάχιστον να σκοτωθεί για χάρη τους με την συνείδησι ήσυχη ότι έκανε, «τι μπόρεσε η» αυτούς.

Ήταν όμως ξευπνος ο Γιόχαν και κατάλαβε πως, όσο ανδρείος και αν ήταν, δεν θα κατόρθωνε να προστατεύσει μόνος του τους αγαπημένους του μπρος στις χιλιάδες των 'Ισπανών επιδρομέων. Γι' αυτό σ' έφθηκε ότι έπρεπε να καταφύ-

γει στην πανουργία. 'Όταν λοιπόν δ-

Τα προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμώνται προς 3 δραχμάς έκαστον.

Το 1870, στο 'Αμπερνταν της Σκωτίας έγινε ο παραδοξότερος γάμος του κόσμου. Κάποιος πλούσιος εισοδηματίας, ο οποίος είχε γυρίσει απ' την 'Αμερική, ο Χάρου Κάμπγουελ, παντρεύθηκε μια κυρία Τζέννυ 'Εντμιστον. Τα χρόνια των δύο νεονύμφων ήταν 145, δηλαδή ο μόν γαμπρός ήταν 71 ετών, ή δε νύφη 74!

Ο Κάμπγουελ απ' τον καιρό που ήταν ακόμη νέος 20 ετών, είχε αγαπήσει την μίς 'Εντμιστον και την εξήγησε εις γάμον απ' τους γονείς της, οι οποίοι όμως αρνήθηκαν και την έδωκαν σε κάποιον άλλον πιο πλούσιον απ' αυτόν. Ο Κάμπγουελ απογοητευμένος έφυγε για την 'Αμερική, όπου κατορθωσε να μεγαλώσει την περιουσία του. 'Εντωμεταξύ παντρεύθηκε κ' αυτός. 'Ε-
λσησε με τη γυναίκα του ευτυχισμένος είκοσι χρόνια, δηλαδή μ' ού το 1840, οπότε πέθανε η γυναίκα του.

Τότε ακριβώς έμοιθε ότι και η μίς 'Εντμιστον—ή πρώτη του αγαπή—είχε χρεώσει κ' εκείνη. 'Επιασε λοιπόν και της έγραψε άμέσως ένα γράμμα, προτείνοντάς της να παντρευτούν τώρα που ήταν χήροι και οι δύο.

Αλλά το γράμμα έφθασε άργά. Η κυρία 'Εντμιστον είχε ξαναπαντρευτεί έντωμεταξύ. Πεισματωμένος ο Κάμπγουελ ξαναπαντρεύθηκε κ' αυτός κ' έζησε με τη δεύτερη γυναίκα του τριάντα ολόκληρα χρόνια. Στο διάστημα αυτό δεν είχε πάρει ούτε στιγμή ν' αγαπήσει την μίς 'Εντμιστον. Γι' αυτό μόλις χίρεψε για δεύτερη φορά, έφυγε άμέσως απ' την 'Αμερική και γύρισε στη Σκωτία για να βοηθήσει στην άσπορμαλλού αγαπημένη του. 'Όταν έφθασε, έμαθε πως κ' η μίς 'Εντμιστον είχε χρεώσει πάλι. Τρέχει, την βρίσκει και της προτείνει να παντρευτούν.

Η μίς 'Εντμιστον που κ' εκείνη εξακολουθούσε να τον αγαπά, δέχθηκε την πρότασί του και έτσι στις 30 'Ιανουαρίου 1870 έγινε ο γάμος τους.

Βαρς για την οικογένειά του, ώστε όχι μόνο έχρησται όλες τις υποσχέσεις που είχε δώσει, αλλά ζήτησε να γίνει νονός του νεογεννήτου παιδιού του, ή γέννησι του οποίου είχε γίνει αιτία να σπεί και η πόλις απ' την λεηλασία και τη σφαγή. Τα βαφτίσια του έγιναν με μεγαλοπρέπεια και γλέντησαν σ' αυτά όλοι οι 'Ισπανοί στρατιώτες και οι κάτοικοι του 'Οτσεραχάμ, οι οποίοι εν τώ μεταξύ είχαν επιστρέψει και την αγάλη του στην πατρίδα τους.

Το 1870, στο 'Αμπερνταν της Σκωτίας έγινε ο παραδοξότερος γάμος του κόσμου. Κάποιος πλούσιος εισοδηματίας, ο οποίος είχε γυρίσει απ' την 'Αμερική, ο Χάρου Κάμπγουελ, παντρεύθηκε μια κυρία Τζέννυ 'Εντμιστον. Τα χρόνια των δύο νεονύμφων ήταν 145, δηλαδή ο μόν γαμπρός ήταν 71 ετών, ή δε νύφη 74!

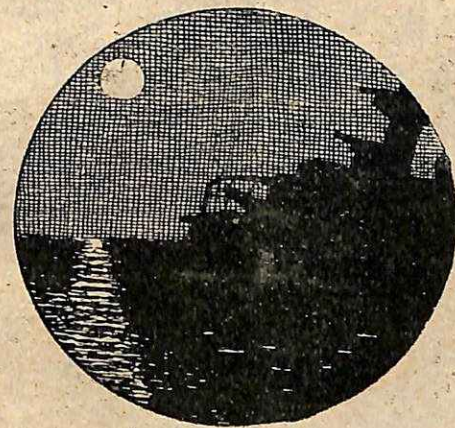
Ο Κάμπγουελ απ' τον καιρό που ήταν ακόμη νέος 20 ετών, είχε αγαπήσει την μίς 'Εντμιστον και την εξήγησε εις γάμον απ' τους γονείς της, οι οποίοι όμως αρνήθηκαν και την έδωκαν σε κάποιον άλλον πιο πλούσιον απ' αυτόν. Ο Κάμπγουελ απογοητευμένος έφυγε για την 'Αμερική, όπου κατορθωσε να μεγαλώσει την περιουσία του. 'Εντωμεταξύ παντρεύθηκε κ' αυτός. 'Ε-
λσησε με τη γυναίκα του ευτυχισμένος είκοσι χρόνια, δηλαδή μ' ού το 1840, οπότε πέθανε η γυναίκα του.

Τότε ακριβώς έμοιθε ότι και η μίς 'Εντμιστον—ή πρώτη του αγαπή—είχε χρεώσει κ' εκείνη. 'Επιασε λοιπόν και της έγραψε άμέσως ένα γράμμα, προτείνοντάς της να παντρευτούν τώρα που ήταν χήροι και οι δύο.

Αλλά το γράμμα έφθασε άργά. Η κυρία 'Εντμιστον είχε ξαναπαντρευτεί έντωμεταξύ. Πεισματωμένος ο Κάμπγουελ ξαναπαντρεύθηκε κ' αυτός κ' έζησε με τη δεύτερη γυναίκα του τριάντα ολόκληρα χρόνια. Στο διάστημα αυτό δεν είχε πάρει ούτε στιγμή ν' αγαπήσει την μίς 'Εντμιστον. Γι' αυτό μόλις χίρεψε για δεύτερη φορά, έφυγε άμέσως απ' την 'Αμερική και γύρισε στη Σκωτία για να βοηθήσει στην άσπορμαλλού αγαπημένη του. 'Όταν έφθασε, έμαθε πως κ' η μίς 'Εντμιστον είχε χρεώσει πάλι. Τρέχει, την βρίσκει και της προτείνει να παντρευτούν.

Η μίς 'Εντμιστον που κ' εκείνη εξακολουθούσε να τον αγαπά, δέχθηκε την πρότασί του και έτσι στις 30 'Ιανουαρίου 1870 έγινε ο γάμος τους.

Βαρς για την οικογένειά του, ώστε όχι μόνο έχρησται όλες τις υποσχέσεις που είχε δώσει, αλλά ζήτησε να γίνει νονός του νεογεννήτου παιδιού του, ή γέννησι του οποίου είχε γίνει αιτία να σπεί και η πόλις απ' την λεηλασία και τη σφαγή. Τα βαφτίσια του έγιναν με μεγαλοπρέπεια και γλέντησαν σ' αυτά όλοι οι 'Ισπανοί στρατιώτες και οι κάτοικοι του 'Οτσεραχάμ, οι οποίοι εν τώ μεταξύ είχαν επιστρέψει και την αγάλη του στην πατρίδα τους.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΣ

του HUGUES LAPAIRE

Είχε αρχίσει να νυχτώνει. Τα φη-
λά βούνα τριγύριζαν στους γαλαξίους,
βελούχους μανούρες που σηματού-
σαν τον ουρανό. Το ασος των πεικων ε-
χαράζε μια δαντέλλα σκιάς αναμεσα
στον ουρανό και στη γη...

Ξαφνικά, ένας πυροβολισμός διεκο-
ψε την βραδυνη σιγή, κι' αντιλάλησε
στην στενή ρεμματία του λόφου Μαλ-
ρεως.

Κάπου εκεί κοντά, κλεισμένος μέ-
σα στο έρημικό σπίτι του, το σκαρ-
φαλωμένο στην αποκριμένη πλαγιά
του βουνού, ένας γέρος ερμηίτης στα-
κόταν σκεπτικός μπροστά στη φωτιά
του τζακιού του. Δεν φάνηκε να δώσει
προσοχή στον πυροβολισμό π' άκουσε.
Ήτανε συνήθισμένος ν' ακούη πυρο-
βολισμούς: εκεί γύρω, και κλειμένης.
Χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του εξη-
κούθησε τους ρεματικούς του με το
όλομα καρφωμένο στη φωτιά.

Επειτα όμως από μερικά λεπτά
την ώρα ακουστήκαν στην πόρτα του
τρεις χτύποι, που τον εκάσαν να τι-
ναχθή ορμής. Πλησίασε στην πόρτα,
τραβήξε τον σύρτη, άνοιξε και είδε
έναν χωροφύλακα που κρατούσε στον
ώμο του ένα σωμα άκινητο...

—Γρήγορα! Ένα κρεβάτι γρήγο-
ρα! φώναζε ο χωροφύλακας λαλα-
νισμένος.

Ο ερμηίτης πήρε στα χέρια του το
λυχνάρι, άνοιξε την τζακιώδη πόρτα
του διπλανού δωματίου και έδειξε
στον χωροφύλακα το κρεβάτι του, ε-
πάνω στο οποίο έκρινε, απώθεσε το
πορτί του, το πτώμα ενός άλλου χω-
ροφύλακα. Το σκέπας ύστερα με
μια κουβέρτα κόκκινη και ξανθοχρής
στο διπλανό δωμάτιο, κοντά στον ε-
ρμηίτη.

—Ο καυμένος ο συνάδελφός μου,
του είπε, πληγώθηκε θανάσιμα από έ-
ναν λαθρέμπορο, από 'κείνον τον ά-
χρηστο 'Αρτιγκόλ. Τον έβρισε: Τον έ-
χεις ιδών τον 'Αρτιγκόλ; ρώτησε κυ-
τάζοντας επίμονα και καχύποπτα τον
ερμηίτη.

—Όχι, αποκρίθηκε εκείνος.
—Όχι, έσείς οι άνθρωποι του βου-
νού. Έσείς τους συμπαθείτε τους λη-
στές και τους λαθρέμπους, τους
προνοοστές, τους δυνεστε άουλου...
Αλλά έξέρετε... Όποιος στεγάζει
ληστή και λαθρέμπορο καταδικάζεται
σε θάνατο... Κι' όποιος πάλι μετρη-
σέση το μέσο που κρύβονται οι κα-
κοήγοι αυτοί και βοηθήσει στη σύλ-
ληψή τους, παίρνει δέκα χιλιάδες
φράγκα άμοιβή.

—Τό έζω, φηβήρισε ο ερμηίτης,
και να είσαι β' βαιος ότι έγω τολλά-
ζω τον ποσάμιο την άμοιβή απ' τη
φουλακή. Αλλά ο ληστής αυτός είναι
δυσπρεπής και δεν είναι εύκολο να τον
πιάση κανείς. Δένε πως άλλαζει ρού-
χα και πρόσωπο, λες κι' είναι μάγος.
Μπορεί να πάρει καινούρια φράκα έδω
να φωνίσει κρασί κι' έγω να μη τον γνω-
ρίσω, ούτε να φαντασθώ ποιά είναι.

—Νά πάω ο διέβολος, να πιάω!
φώναξε ο χωροφύλακας. Τον κρατού-
σαν, τον είχαμε βάλει στο χέρι. Ο
συνάδελφός μου, ο καυμένος ο Λαρου-
ζήλ του φώναζε μόλις τον είδε:
—'Αρτιγκόλ! Παράδωσέ μου γιατί πυ-
ροβόλησες. Κι' άμέσως τον έσκό-
πευσε. Τότε ο ληστής, γύρισε
προς το μέρος μας και πυροβόλησε
πίσω. Ο Λαρουζήλ έπεσε κατα-
γής. Έγω έτρεξα έπισω στην
ληστή, αλλά σήν στιγμή που

έτοιμαζόμουν να σηκώσω την κα-
ραμπίνα μου, και να του ρίξω, εκεί-
νος έγινε άφαντος! Βρισκόμουν την
στιγμή εκείνη μπροστά στο έλος της
Μανέρ, που είναι πολύ βαθύ. Σκέφτη-
κα πως ο ληστής θα είχε κρυφθή σε
καμιά λόγμη, ή σε τίποτε χαμύδε-
ντρα και με κίνδυνο να φάω και γώ
καμιά σφαίρα στο κεφάλι, άρχισα να
ψάχνω εκεί γύρω. Δεν βρήκα τίποτε.

Ο 'Αρτιγκόλ είχε γίνει άφαντος. Στο
ανάμεταξύ αυτό νυχτώσε για καλά,
σκοτεινιάσε κι' έπρεπε να γυρίσω κον-
τά στον συνάδελφό μου. Όταν έφτα-
σα κοντά του ψυχραχόυσε!... Καυ-
μένος Λαρουζήλ. Ήταν γεννιό παλ-
ληγάρι! Είχε όρκισθή να πιάση τον
'Αρτιγκόλ ζωντανό ή νεκρό. Και να
πού σκοτώθηκε αυτός ο ίδιος... Κα-
τάρρα!... Αλλά θα τον έκδικήσουμε.
Τώρα φεύγω. Πηγαίνω να είδοψή-
σω το απόσπασμα του Σαιν Μποννέ.

—Δέκα χιλιάδες φράγκα άμοιβή!
φηβήρισε με μια παράξενη λάμψη
στο μάτι του ο ερμηίτης, όταν έμεινε
μόνος. Είναι ποσό που αξίζει τον κό-
πο.

—Δε μου λές; Είμαι άσφαλισμένος
στο σπίτι σου;...

—Είμαι άσφαλισμένος, έδω,
στο σπίτι σου;...

—Είμαι άσφαλισμένος, έδω,
στο σπίτι σου;...

—Είμαι άσφαλισμένος, έδω,
στο σπίτι σου;...

—Είμαι άσφαλισμένος, έδω,
στο σπίτι σου;...

—Είμαι άσφαλισμένος, έδω,
στο σπίτι σου;...

—Είμαι άσφαλισμένος, έδω,
στο σπίτι σου;...

—Είμαι άσφαλισμένος, έδω,
στο σπίτι σου;...

άγνωστο κι' έπειτα του γέμισε ένα
τογκίνο φλυτζάνι με ραχί.

—Δεν ήρθε κανένας ξένος, άπόψε
από δω; ρώτησε ο άγνωστος αφού ά-
δειασε το φλυτζάνι με το ραχί κι' ένώ
έβγαζε από πάνω του τα καταμου-
σκεμένα και καταλασπωμένα ρούχα
του.

—Όχι, τραύλισε ο ερμηίτης. Δεν
ήρθε κανείς.

—Είστε ποιος είμαι έγω;
—Πώς να το ξέρω; Δεν σάς έχω
ξαναείδω ποτέ μου.

—Έχετε άκούσει για τον 'Αρτιγ-
κόλ, τον λαθρέμπορο;

—Μήπως είσαστε σεις;
—Ακριβώς, ο ίδιος. Με κυνηγού-
σε ένα απόσπασμα χωροφύλακων.

Τότε ρίχτηκε μέσ' στο έλος της Μα-
νέρ. Πούτ'... Τό ραχί σου δεν αξίζει
καθόλου...

Κοντοστάθηκε μια στιγμή κι' έ-
πειτα ρώτησε με ύφος θάνατος, κα-
θήμενος σε μια καρέκλα, πλάι στον
ερμηίτη:

—Δε μου λές; Είμαι άσφαλισμένος
στο σπίτι σου;...

—Είμαι άσφαλισμένος, έδω,
στο σπίτι σου;...

—Είμαι άσφαλισμένος, έδω,
στο σπίτι σου;...

—Είμαι άσφαλισμένος, έδω,
στο σπίτι σου;...

—Είμαι άσφαλισμένος, έδω,
στο σπίτι σου;...

—Είμαι άσφαλισμένος, έδω,
στο σπίτι σου;...

—Είμαι άσφαλισμένος, έδω,
στο σπίτι σου;...

—Είμαι άσφαλισμένος, έδω,
στο σπίτι σου;...

—Είμαι άσφαλισμένος, έδω,
στο σπίτι σου;...

κι' άρχισε να ψάχνει και στις παραμ-
κρόστερες γωνίες του δωματίου. "Ο-
ταν έφτασε κοντά στο κρεβάτι κοντο-
στάθηκε και άναστήθηκε λιγάκι το
σκέπασμα.

—Αί! Μήπως όνειρεύομαι; φηβή-
ρισε υποχωρώντας καταπληκτος.

—Όχι. Δεν όνειρεύομαι, εξακο-
λούθησα. Αυτός είναι ο Λαρουζήλ, ο
χωροφύλακας που σκότωσα πρό δλί-
γων ώρων. Τότε... Τότε έπεσα μό-
νον μου, σαν θλάκας, στην παγίδα!...

Και ο άνθρωπος αυτός, ο νοικοκύρης,
μου είπε φέμματα!... 'Α! χίλιοι δια-
βόλοι!...

Φρενασμένος, άγριος, τρίζοντας τα
δόντια του ο λαθρέμπορος, ώρμησε
προς την πόρτα. Ήταν ληστής. Χτύ-
πησε με όλη του την δύναμη, φώναζε
προς τον νοικοκύρη, μα δεν τούδωσαν
καμιά άπάντηση, δεν άκουσε τον πα-
ραμικρό θόρυβο. Προσπάθησε τότε να
σπάση την πόρτα, να την ανοίξη δι-
κής βίας, αλλά είδε πως όχλανε άδι-
κα τον καιρό του. 'Η πόρτα ήταν από
χονδρό, πολύ χονδρό έξλο καρυδιάς
κι' είχε κλειδαριά γεστή. Κούττασε μή-
πως υπάρχει κανένα παράθυρο, μα το
δωμάτιο αυτό δεν είχε παράθυρα.

Τότε ο 'Αρτιγκόλ κατάλαβε τι είχε
συμβεί. Ο νοικοκύρης είχε φύγει για
να είδοψήση τον χωροφύλακα.
—Άρχισε να θηματίζει νευρικά μέσ'
στο κατάκλειστο δωμάτιο, σπρίγγοντας
σπασμαδικά το μαχαίρι του. Για μια
στιγμή το ήθος ή άγρια διάθεσις να
δουλήσει εναντίον του πτώματος του
Λαρουζήλ, να έσπασήν σ' αυτό τη
φουράκα του, να το κατακοματιάσει
στις μαχαίριές!...

Ξαφνικά όμως την στιγμή που έ-
τοιμαζόταν να πογαματοποιήση την
επιθυμία του εκείνη, άκουσε θήματα
και κουνήστε απ' έξω. Κατάλαβε
πως δεν μπορούσε να γλυτώσει. Τότε
σκέπασθηκε με μια κουβέρτα, ρίχθηκε
στην κουκέττα, κουκουλώθηκε όλοκλη-
ρος και σπρίγγοντας πάντα το μαχαί-
ρι του περίμενε. Ένα κλειδί γύρισε
στην κλειδαριά κι' ή πόρτα άνοιξε.

Δύο χωροφύλακες, με τα περιστρε-
φα στα χέρια, μπήκαν μέσα στο δω-
μάτιο και κοντοστάθηκαν κοντά στο
τον ερμηίτη που τους άκολουθού-
σε. Έκείνος τους έδειξε με το δάτυ-
λο την κουκέττα. Οι δύο χωροφύλα-
κες δούμησαν προς τα εκεί και ένώ ο
ένος στεκόταν έτοιμος να πυροβολήση
στην παραμικρή κίνησι του λαθρέμ-
πορα, ο άλλος ξετύλιξε το σχοινί του
για να τον δέσει.

—Και όμως θα έπρεπε να ιδούμε
λίγο τη φάτσα αυτού του ληστή, εί-
πε ο ένας χωροφύλαξ. Και άναστήνω-
σε την κουβέρτα. Τότε εδωλ με φρί-
κη τον χέρια το μαχαίρι του μέσ' στο
στήθος του, κυττάζοντας επίμονα με
τα θολά μάτια του τον ερμηίτη, σαν
να ήθελε να τον σκοτώση με μια μα-
τιά και φηβήριζα:

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

—Προδότη!... 'Ατιμε προδότη!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

—Με συγχωρείτε που δεν ήρθα
να σάς έπισκεφθώ, όταν είσαστε ά-
ρρωστοι. Έραθα από τις έφημερί-
δες ότι έπαυγαίνατε καλύτερα.

—Από τις έφημερίδες;

—Βέβαια. Δεν είδα κανένα νο-
σηράριο με τό θνομά σας;

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΔΙΟ

του Π. ΒΟΛΦ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Στο τηλέφωνο:

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΩΝΗ.—Έμπρός;

ΑΝΔΡΙΚΗ ΦΩΝΗ.—Έμπρός!

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ.—Ποιος έχει;

Ο κύριος Μαυρίκιος; του οίκου Γκαμπ-
νιάρ;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Όχι, δεσποινίς,

κάνετε λάθος. Δεν είμαι ο κύριος Μαυ-
ρίκιος και ούτε έχω καμιά σχέση με
τον οίκο Γκαμπνιάρ. Λυπούμαι πολύ.

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Γιατί λυπάσθε;

το λήγια του). Δεν ξέρστε, δεσποινίς,
πόσο είμαι συγκινημένος.

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ.—Πώς αυτό;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Δεν ξέρω πως
να δικαιολογηθώ για την άπερισκεψία
μου.

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ.—Και όμως; υπάρχει
κάποια λύσις.

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—'Αληθινά;... Θα
σας ήμουν ευγνώμων αν μου την έ-
λέγατε.

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ.—Ζητήστε με από
τον πατέρα μου εις γάμον.

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Εγώ να τολμή-
σω ένα τέτοιο πράγμα;

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ.—Γιατί όχι; Κοιμή-
στε, χαριτωμένη, πολύ ξανθιά, αυτό δεν
είναι το ιδανικό σας;

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Λησμονείτε πως
είμαι ένας φτωχός άρχιτέκτων;

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ.—Τι σχέση έχει α-
υτό; Τα έκατομύριά μου μου επιτρέ-
πουν να κάνω την έκλογή μου.

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Αλλά δεν με εί-
δατε ποτέ!

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ.—Σας φαντάζομαι,
κι' αυτό μου φαί-
νεται είναι το καλύτε-
ρο... Λοιπόν, σύμ-
φωνοι; Σ' ένα μήνα
(ά έλθετε να με ζη-
τήσετε από τον πα-
τέρα μου).

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—Αλλά, δεσποινίς...

ΓΥΝ. ΦΩΝΗ.—Δεν χωρούν άλλα... Σας
περιμένω σ' ένα μή-
να. (Η δεσποινίς
Μπουέν κρεμάει το
ακουστικό)

ΑΝΔΡ. ΦΩΝΗ.—

Θεο μου, τι περιπέ-
τεια είναι πάλι αυ-
τή!

—Μιλάτε σοβαρά;...

—Μιλάτε σοβαρά;...

—Μιλάτε σοβαρά;...

—Μιλάτε σοβαρά;...

—Μιλάτε σοβαρά;...

—Μιλάτε σοβαρά;...

—Μιλάτε σοβαρά;...

—Μιλάτε σοβαρά;...

—Μιλάτε σοβαρά;...

—Μιλάτε σοβαρά;...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ ΝΤΕ ΦΑΓΙΕΛ

Συνέχεια εκ του προηγούμενου.

Πρέπει λοιπόν να μοιραστούμε τα πλούτη σου και τις απολαύσεις σου... Κάνε όπως θέλεις, αλλά θέλω στο εξής να μου φέρονται εδώ μέσα όπως και σε σένα.

Παγωμένη από αυτή την κυνική αποκαύση που μοιάζει με κρούση πολέμου εναντίον της, η Γαβριέλλα προσπαθούσε να υπενθυμίσει στην 'Οδέττη ότι έπρεπε να έχει κινήματα πιο αξιοπρεπή.

—Δεν ήταν ανάγκη, της απάντησε, να με απειλήσεις και να με προσβάλλεις για να με πείσεις ότι σου άφειλα μια επανόρθωση. "Ήσουν πριν μου το πηρ, διατεθειμένη να κάνω ό,τι μπορούσα για να σόσω από την καρδιά σου μια δυσχερή ανάνηψη.

—Δε ζητώ την ευσπλαχνία σου, της απάντησε η 'Οδέττη μ' έναν τόνο διαπραγματικό. Λίγο με νοιάζει για την ευσπλαχνία σου. Έκείνο που ζητώ, σου το επαναλαμβάνω, είναι, αφού έγινε ίση σου στο έγκλημα, να γίνω ίση σου και στην ευτυχία!

—Η ευτυχία! αναστάναζε η Γαβριέλλα. Αλλά ποιος, στο εξής δεν θα υπάρχει για μένα ευτυχία...

—Αδύνατο, έγω σε προειδοποιήσα: ως που να έχεις ήμερα κατά την όποιον, ο άρχων ντε Φαγιέλ, σύμφωνα με την υπόσχεση που μου έδωσε, θα με παντρεύει με κανένα ευγενή, θα κανονίσεις τα πράγματα έτσι ούτως ώστε να πραγματοποιούνται άμεσα όλες μου οι επιθυμίες.

—Ο! απάντησε η Γαβριέλλα, θα γίνω ότι θέλεις! Αν έποσθαιμιάς τα πλούτη μου, δηλαδή τις τουαλέτες μου και τα κοσμητικά μου, πά' τα όλα... είναι δικά σου, σου τα χαρίζω.

—Δε ζητώ έπιστροφή!

—Μα τι ζητάς επιστροφή, γιατί, μά την άβυσσο, άρματα να μην καταλάβαινα. Άρματα που απεκάλυψες ότι δεν α' αγαπώ... ή μάλλον ότι δεν α' αγαπώ ποτέ... δεν σ' αγαπώ... νάχρη την άβυσσο εκ μέρους μου να εξακολουθήσω να σου φέρομαι π' αν ήσουν αδελφή μου...

—Αυτό ακριβώς θέλω! Άπαιτος να δείχνεις ότι α' αγαπώ πάντοτε μολονότι ξέρεις πολύ καλά ότι σε μισώ... Αύτη είναι η εκδίκη μου... η εκδίκη μου για τη βλακεία που έπαιξες την όποια α' εξώθησες να διαπορεύω και τις όποιες την απόδειξη... την το έγραψα... έγω άπάνω μου...

—Α! έννοεις την επιστολή της δυστυχισμένης Έντιας. Μα αν αύτη ή επιστολή με κατήγγειλε, κατήγγειλε και σένα εξ ίσου, άθλια...! Κι αν έπαφτε στα χέρια του άρχοντος ντε Φαγιέλ...

—Αν έπαφτε στα χέρια του άρχοντος ντε Φαγιέλ, τη δικαιοσύνη ή 'Οδέττη, να ξέρεις πολύ καλά ότι οι υπέψεις της όργης του δε ή' έσπασαν σ' έννα! Δεν είναι έγω ή γυναίκα σου!... Ούτε υπήρξα έγω φίλη του Ρενώ ντε Κουρσί!

—Σόφα! Σόφα!... φώναζε η Γαβριέλλα. "Ο! Τι όόδορο κλείνει!... έσα στην φυγή σου για να σ' αρέσει, να με βασανίσεις έτσι!... Οπιστό δεν θα ήμην τίποτα εναντίον σου! Αέξω την τιμωρία αυτή της προσοίας σου γιατί κ' έγω έποδοώσα... Υποκόμισα από στο καταβόθρο μίσους σου... θα κάνω ότι κι αν με διατάξεις.

—Φτάνει, τη διέκοψε η 'Οδέττη.

Τη στιγμή που ή δυο εξαδέλφες τελείωναν την παραδοχή αυτή συνουσία τους, ο άρχων ντε Φαγιέλ έμπηκε μέσ' στην αίθουσα.

—Ο σύζυγός σου... έπρεπε η 'Οδέττη, δίνοντας αμέσως στη φρονηματία της μια γλυκιά έκφραση. Άγκάλιασε με!

Και ή Γαβριέλλα, παρό τη δδελονμία που έννοιωθε, άγκάλιασε την 'Οδέττη.

Καταλαβαίνει κανείς εύκολα, ύστερ' από όσα διηγήθήκαμε προηγούμενος, ότι ή ζωή την όποια περνούσε ή Γαβριέλλα που δυο μηνών δεν ήταν καθόλου σπαρμένη με μύρτα και ρόδα...

Μεταξύ ενός συζύγου, ο όποιος, άγνωστον γιατί, είχε μεταβληθ έν-

Τό άνοιξιάνικο εκείνο πρωί, ο άρχων Έντ ντε Φαγιέλ απουσίαζε από τον πύργο. Είχε πάει, όπως έ'πε, για διάφορες δουλειές του στο Σαιν - Κεντεν.

Η 'Οδέττη πάλι, που ήταν λίγο αδιάθετη από το θράδυ της προηγούμενης ήμέρας, είχε αναγγείλει ότι θα έμεινε στο κρεβάτι της και την ήμερα εκείνη. Η Γαβριέλλα λοιπόν μπορούσε ν' αναπνεύσει ήσυχα και να συλλογισθ τον Ρενώ, τον Ρενώ της, που, παρ' όλα όσα συνέβησαν, δεν είχε πάψει να τον λατρεύ.

Πού να δισκόταν τάχα; Είχε να λάβη και την παραμικρή είδηση εκ μέρους του που δέκα μηνών και δεν τολμούσε να ρωτήσει κανέναν σχετικάς.

Τη συλλογίζεταν ακόμη τάχα; Την

Μα πούς θα μπορούσε να σου την πάρη; ρώτησε ή Γαβριέλλα.

—Εκείνος που έχει συμφέρον να μάθω ότι τον έπρόδοσες και ότι έγω υπήρξα συνέννοχός σου...

—Ο Έντ! φώναζε ή Γαβριέλλα. Μα για να το κάνη αυτό, έπρεπε να έχη ύποψιες εναντίον μου...

Η 'Οδέττη ύψωσε τους ώμους της και της έπρεπε:

—Ηλίθια, που δεν κατάλαβες ακόμη ότι, από δέκα μηνών, από την ήμερα του άλλόκοτου θανάτου της Έντιας, ο Έντ με τα ζηλότυπα ένστικτά του, μυρίζεται μέσ' στον αέρα κάποια προσδοκία...

—Εν τοιαύτη περίπτωση, απάντησε ή Γαβριέλλα, αν τα ξέρει όλα, είμαστε γκαμένες...

—Ναι, είμαστε γκαμένες... Η Γαβριέλλα σκέφτηκε λίγο κ' έπειτα έπρεπε:

—Ε, λοιπόν, ας με σκοτώσθ, αν (έλη! Προτιμώ να πεθάνω άμεσα παρά να περνώ τη ζωή μου φαρμακωμένη από τη θλίψη και τις τύψεις.

Ήτανε τόσο ήρεμη και τόσο γαλήνια, καθώς έπρόφερε αυτά τα λόγια, ώστε ή κακή 'Οδέττη δε υπέφερε να την ήρριανούθ. Της έπρεπε μόνο:

—Αν έσύ δεν φοβάσαι το θάνατο, έγω τον φοβάμαι.

—Δεν υπάρχει φόβος για σένα, της απάντησε ή Γαβριέλλα. Ο θάνατός μου ποιος θα τον κάνει να ξεσπάσθ μόνο ή θα χορτάσθ την εκδίκησή του άρχοντος ντε Φαγιέλ κ' εξ άλλου, αν τα έχει ανακαλύψη όλα σου, όρκίζομαι πάνω μου.

Η 'Οδέττη έτρεμε σύγχρομη τώρα. Ο τρόμος της είχε μεγαλώσει την αδιαθεσία της. Η Γαβριέλλα την έαπαφήε στο δωμάτιό της και όλη την ήμερα την περιποιόταν τρυφερά.

Βρισκόταν ακόμη κοντά στο κρεβάτι της όταν ένας υπηρέτης ήθελε και βάτι της όταν ένας υπηρέτης της είχε επιστρέψει στον πύργο και ότι την παρηκαλούσε να κατέβη να φάνε μαζί.

Η Γαβριέλλα φίλησε την 'Οδέττη στο μέτωπο λέγοντάς της:

—Ας έλπίσουμε... Δεν ξέρει τίποτα έσως... Το γράμμα έσως να κατέβει κάπου.

Η συμπεριφορά του συζύγου της, όταν τον συνήγγισε στην τραπέζια, μέγιστος τίς έλπίδες της Γαβριέλλας, δεν της

Ποτέ, από δέκα μηνών, δεν της είχε φανή τόσο εδδιάθετος.

Η 'Οδέττη εξακολουθού να είναι αδιάθετη: την ρώτησε.

—Ναι, φίλε μου.

—Τόσο το χειρότερο!... (ή φώμς λοιπόν χωρίς αύτη... Καί, ξέρεις, έγω μ' α' πεύνα διαδολεμένη.

—"Ω Θεέ μου! φώναζε ή Γαβριέλλα.

—Την είχα, εξακολουθούσε ή 'Οδέττη, κρυμμένη μέσα στο βάθος ενός κιβωτίου, του όποιου κρατούσα το κλειδί!... Παρ' όλίγου λοιπόν θέλησα να το άνοιξω για να τη διαβάσω και δεν την βρήκα μέσα!

—"Ω! Δεν θα έβρισκε έσως καλά... Η Γαβριέλλα έφαγε από το φαγητό αυτό το όποιο της σερβίρισε ο σύζυγός της.

—Έγινε καλό, τη ρώτησε.

—Ναι, απάντησε.

—Φάγε λοιπόν ακόμη!... Φάγε!... Για να τον ευχαριστήσθ, αν και εξαφνιασμένη κάπως με την έπιμονή του αυτή, ή Γαβριέλλα έφαγε λίγο ακόμη.

Άφωνα όμως ο Έντ ρεβόθηκε ύποστα της και γελώντας μ' ένα γέλιο σατανικό, φώναζε:

—Α! α! είναι λοιπόν όμοιο αυτό το φαγητό, αγαπητή μου, δεν είν' έτσι; Ναι, βέβαια, πρέπει να είναι περίφημο!... Είσεις από τι άποτελείται;... Χά! χά! α π ο τ η ν κ α ρ δ ι α τ ο υ ε ρ ο σ τ ο υ σ ο υ !...

(Ακολουθεί)

ποσο καιρό δεν έχω σχεδόν καθόλου ύπν... —Μπα, για το χατήρι μου θα φας απόψε...

Με μια ματιά του κυρίου των, οι υπηρέτες άπεσούρησαν από την αίθουσα, αφού απέθεσαν στο τραπέζι διάφορα φαγητά, μεταξύ των όποιων και ένα καρβέκι, το όποιο μύριζε περίφημα.

—Ε! έ! έκανε ο Έντ, βλέποντάς το, αυτό εδώ μου φαίνεται περίφημο... Δοκίμαστέ το λοιπόν, αγαπητή μου.

Η Γαβριέλλα έφαγε από το φαγητό αυτό το όποιο της σερβίρισε ο σύζυγός της.

—Έγινε καλό, τη ρώτησε.

—Ναι, απάντησε.

—Φάγε λοιπόν ακόμη!... Φάγε!... Για να τον ευχαριστήσθ, αν και εξαφνιασμένη κάπως με την έπιμονή του αυτή, ή Γαβριέλλα έφαγε λίγο ακόμη.

Άφωνα όμως ο Έντ ρεβόθηκε ύποστα της και γελώντας μ' ένα γέλιο σατανικό, φώναζε:

—Α! α! είναι λοιπόν όμοιο αυτό το φαγητό, αγαπητή μου, δεν είν' έτσι; Ναι, βέβαια, πρέπει να είναι περίφημο!... Είσεις από τι άποτελείται;... Χά! χά! α π ο τ η ν κ α ρ δ ι α τ ο υ ε ρ ο σ τ ο υ σ ο υ !...

(Ακολουθεί)

ΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΘΕΑΤΡΩΝ

Την βραδυά των τελευταίων Χριστουγέννων όλα τα θέατρα και τα μουζίκ - γκόλλ του Παρισιού είχαν— όπως γράφουν ή γαλλικές εφημερίδες—είσπραξεις ποσότητες στα λεγόμενα χρονικά. Η Όπερα έλαυν εισπράξεις την βραδυά εκείνη 166.000 γαλλικών φράγκων (μισό περίπου εκατομμύριο δραχμές). Το «Καζίνο ντε Παρί» εισέπραξε 110 γιλιάδες φράγκα, το Μουλέν Ρούζ 74 γιλιάδες φράγκα. Δέκα θέατρα και βωριέτες εισέπραξαν το καθένα πλέον των 60.000 φράγκων. Τέλος κανένα θέατρο, βωριέτα, ή μουζίκ - γκόλλ δεν εισέπραξε λιγότερα από 20.000 φράγκα.

Ποτέ άλλοτε τα Παρισινά (έαυτα) δεν εισέπραξαν τόσο μεγάλα ποσά.

Ποιν από εκατό χρόνια οι διευθυνταί των Παρισινών θεάτρων δεν τολμούσαν ούτε να όνειροπολήσουν καν τέτοιες εισπράξεις, όχι μέσα σε μία ήμερα, αλλά ούτε και σ' ένα μήνα.

Στο 1828, λόγου χάριν, τις μεγαλύτερες εισπράξεις από τα Παρισινά θέατρα, είχε σημειώσει το «Ζουμζόλ».

Στο όποιο παιζόταν μία κωμωδία του Σκριππ, με τον τίτλο «Μαθθίνα, ή ο γάμος εξ έρωτος». Χάρη στο έργο εκείνο το «Ζουμζόλ» εισέπραξε άπ' όλης ήξης τέλους Δ)ρίου 76.666 φράγκα.

Ακολουθούσαν έπειτα στις εισπράξεις διάφορα άλλα θέατρα και έδωδη κατά σειράν ερχόταν ή «Όπερα» με 37.000 φράγκα από ό,τι μέχρι 31ης Δεκεμβρίου, το «Γεάτρο Φρανσάι» με 30.000 φράγκα, και τελευταία το «Όντεόν» με 12.000 φράγκα.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΚΑΛΗΝ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΗΡΟΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙ.

Οι διαθέτοντες τοιαύτα παρακαλούνται να μās άποστείλουν κατάλογον των προς πώλησιν βιβλίων των, έδδς Δέκα 7.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΩΡΕΛΙΕΝ ΣΧΟΛΛ

Η κυρία Χ... σύζυγος ενός θαυματούτου έβραίου τραπεζίτου, είνε σ' ένδιαφέρουσα κατάσταση. Από στιγμή σε στιγμή πρόκειται να γεννηθή και οι διασημότεροι μαιευτήρες του Παρισιού παραστέκουν πλά στο κρεβάτι της.

Μολαταύτα παρ' όλη την δδθελία της έπιστήμης, ο νεαρός θλαστής του έβραίου τραπεζίτου δεν έννοει να δηγήσθ, φώς της ήμέρας και ή νύκτα του υποφέρει πολύ.

Έξαρτα, την τελευταία στιγμή, μία μεγαλοφυής ιδέα κατεβάνει στον κ. Α... ο όποιος όγινε καταγής τρία τέσσερα χρόνια ναπολεόνια.

Ε, αυτό ήτανε!... Μόλις άκούσθηκε ο μεταλλικός ήχος των νομισμάτων, ο μικρός έβραίος... έσπευσε να έμστανισθ άμέσως!

Στο εθνονομορικό Σαλόνι.

Μία γονόρη κυρία, αμ' με τον νεαρό θλαστή της, σταματών άποστά σ' έναν πίνακα που παριστάνει ή σταθούση του Σωτήρος.

Ο μικρός κρατάρει τον πίνακα με μεγάλη προσοχή.

—Γιά ιδέ, ναμά, πόσο πολύ φαίνονται να υποφέρουν οι κακόμοιροι οι δυο ήστρα!... λέει τέλος.

—Πώς, παλέρπαιδο, τον μαλλώνει ή μητέρα του, ένδιαφέρουσα γι' αυτούς τους ανθρωπούς, αντι να συλλογίζεσαι πονάχ τον Χριστό;

—Τόν Χριστό, ναμά, τι τον νοιάζει γιά ό,τι κι αν υποφέρει... Είσει ότι την τρίτη μέρα θάναστηθή...

Αυτοί όμως, οι κακόμοιροι, ξέρουν καλά ότι πεθαίνουν μία γιά πάντα...

Ο κ. ντε Μπ... μόλις έπέστειλε από μάν έξερωνιστή στην Άφρική. Στον δρόμο συναντά έξαρτα τον φίλο του συγγραφέα Λουδοβίκο Χαλέβ.

—Είσεις πάει μόνος σου στην Άφρική; τον έρωτησε ο Χαλέβ.

—Όχι. Είχα πάει μαζί μου και ή γυναίκα μου.

—Θά έκαμε βέβαια μεγάλην έντύπωση στους άγρίους...

—Μαγάλη μόνον! Έπρεκάλισε σρενιτίδια ένθους ασμού, φίλε μου! Φαντάσου ότι κάποιος Άράβης, φηλαρχος, την έρωτησθηκε τόσο όταν την είδε, ώστε μού έπρεπνε να την ανταλλάξω μαζί του γιά... δώδεκα γκαμπίλες!

Κατά την διάρκεια ενός έπιστάμου δείπνου:

—Πούς είναι εκείνος ο κύριος; ρωτάει ένας χαλεσμένος.

—Αυτό, εκεί! Είνε ο γκαπός Γ. Α... Πολύ - πολύ χρονομώνας άνθρωπος... Δεν ξέρεις τί ώμορρα που π' α' έ'νε σ' τη ζωή!

—Τη ζωή... των άλλων...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΤΟΥ ΛΟΥΔΩΙΚΟΥ 16ΟΥ

Ο Λουδοβίκος 16ος έ'χε δηγ μια υέρα περίπατο στους δρόμους των Βερσαλλιών, ντυμένος σαν άπλος άστός και με μόνο σύντροφό του τον ποίγκρηπα ντε Λά Παί, ο όποιος ήταν επίσης ντυμένος σαν άπλος άστός. Σ' ένα σημείο του δρόμου είδε ένα κάρσο σωρωμένο με κρασιά, του όποιου τ' άλογα είχαν αποκάμει άπ' το πολύ βάρος και δεν μπορούσαν πιά να το σύρουν. Ο κροσσωμένος μανιασμένος, χωρίς να λαβαίνη καθόλου ύπ' όψει του έν τ' άλογα του ήσαν κρουσμένα, τα μαστιγώνει άλύπητα, θλαστηώντάς σαν διάβολο.

Ο Λουδοβίκος 16ος τον πλησίασε και με τό συνειδημένο τον άφελσε και ήμερο ύστερ τον ρώτησε:

—Αι, πατριώτη! Γιατί χτυπάς έτσι αυτά τα καυμένα τ' άζωα...

—Νά πάρη ο διάβολος, να πάρη! σώναζε θυμωμένα ο κροσσωμένος, που φοβικά, δεν κατάλαβε ότι ο άστός εκείνος ήταν ο βασιλεύς. Ορίστε!

Αν έσεις είστε πιο ικανός από μένα, δοκιμάστε να τα καταφέρετε καλύτερα. Νά, πάρτε τό μαστιγίο μου!

Ο Λουδοβίκος ήρεμος, πήρε τό μαστιγίο με τό ένα χέρι, έπιασε με τ' άλλο τα ήνια και άογισε σιγά - σιγά να τραβά τα άλογα. Το κάρσο κινήθηκε αλλά γιά να χωθή περισσότερο στο γαντάκι του δρόμου, έως ότου αναποδογυρίσθηκε. Ο κροσσωμένος άογισε πάλι να θλαστημάη και αύτη τη φορά χειρότερα από πρίν.

—Άκουσε, φίλε μου, το έπρε ο βασιλεύς. Το κακό έγινε τώρα. Ας τό διορθώσουμε. Έλα έλοι μαζί.

Και διορθώμενος άπ' τον κροσσωμένο, άπ' τον ποίγκρηπα ντε Λά Παί και από μερικούς διαδότες, που είχαν μαζεσθ εκ περιέργειας, ο Λουδοβίκος όπονηστικα ξεφορτώσε έλο το ρορτίο του κάρσο, έπειτα το ήτκωσε και τό ξανάβαλε στη θέσι του κατέλως το ξανφορτώσε. Είχε καταλεωσθή όμως και τα ρούχα του ε'χαν καταξερσθή.

Εκείνη τη στιγμή φανηκαν μερικά υπάλληλοι των ανακτόρων, οι όποιοι μέλις πλησίασαν και είδαν τον Λουδοβίκο τον άναγνωρίσαν άμέσως και ρώτησαν:

—Ο Βασιλεύς!

Μόλις άκούσε την κοινή εκείνη ο κροσσωμένος έτρεξε κι έφωγε να κοινηθ στο γειτονικό δάσος. Ο Λουδοβίκος έστειλε μερικούς στρατιώτες οι όποιοι τον βούτηκαν και τον έφεραν τρέμοντα ύποστα του.

Γιατί τρέμει; το έπρε ο Λουδοβίκος. Γιατί να τρέμει φοβισμένος; Μήπως δεν είμαστε καλοί άνθρωποι; Νί, αυτά γιά να παρηγορηθώ... κι άλλα άλογα σου.

Και το έβαλε μερικά λουδοβίκια στην τσέπη.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΦΟΒΟΙ

Στο Καλά της Γαλλίας, ξέρεις άκούσε ένας ήπότης, ο όποιος μόλις λαμβάνοντας από αληθινή ναμία, έπαιζα κάποιες άμέσως, και κυνηγούσε τρέσε δε μόνον καθιούναζε όταν κατέβαινε να πετύχη καμμία παπια και ν' την σφάξη!

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΞΟ ΤΥΠΟ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Θέλετε να βλέπετε όρνια και ευχάριστα όνειρα; Διαβάστε την κατωτέρω έκθεση του διασημού ιατρού και διολόγου Ντελοναίχ.

Την όποια ξεσάλισε τελευταίος στα άρχαία της Βιολογικής Έρείας των Παρισίων κάποιος γάλλος δημοσιογράφος.

—Εάν ένας άνθρωπος δεν βλέπει συνήθως όνειρα, και θέλει να όνειρευθ, λέει ο Ντελοναίχ, δεν έχει παρά να κοιμηθ με το κεφάλι κοκκουλώνεν στα πλατάκια του. (Όταν κανείς κοιμηθή έχοντας το μέτωπο σκεπασμένο με γονοβάτι διαβακέρο σκεπατά, τ' όνειρα γίνονν τον άκατα του συγγραφέα Λουδοβίκο Χαλέβ.

—Είσεις πάει μόνος σου στην Άφρική; τον έρωτησε ο Χαλέβ.

—Όχι. Είχα πάει μαζί μου και ή γυναίκα μου.

—Θά έκαμε βέβαια μεγάλην έντύπωση στους άγρίους...

—Μαγάλη μόνον! Έπρεκάλισε σρενιτίδια ένθους ασμού, φίλε μου! Φαντάσου ότι κάποιος Άράβης, φηλαρχος, την έρωτησθηκε τόσο όταν την είδε, ώστε μού έπρεπνε να την ανταλλάξω μαζί του γιά... δώδεκα γκαμπίλες!

Κατά την διάρκεια ενός έπιστάμου δείπνου:

—Πούς είναι εκείνος ο κύριος; ρωτάει ένας χαλεσμένος.

—Αυτό, εκεί! Είνε ο γκαπός Γ. Α... Πολύ - πολύ χρονομώνας άνθρωπος... Δεν ξέρεις τί ώμορρα που π' α' έ'νε σ' τη ζωή!

—Τη ζωή... των άλλων...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΞΟ ΤΥΠΟ

πρὸς πώλην βι-
λέκα ἀριθ. 7.

απακαλοφνται να μᾶς ἀποστείλουν
εὐλόγον τῶν πρὸς πώλητιν βι-
βίων των, ὁδὸς Λέκα, ἀριθ. 7.

ἀφ᾽ ἧς ἀρχῆς
ἀρχαν ἀρχετὰ

αλαιά βιβλία καὶ δόλοκληροί βι-
ατοῦσθαι. Οἱ διαδότες τὰ τοιαῦτα
παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλουν
ἐπὶ τὸν λόγον τῶν πρὸς πώλησιν βι-
βίων των. ὁδὸς Λέκα θοῖθ. 7.

Ἡ αἰτία γὰρ τὴν ὁποία πο-
λίγοι ἄνθρωποι εἶνε εὐχάρισ-
τὸν μὴ συναναστροφῇ, ὀφείλεται
στὸ ὅτι ὁ καθέννας δὲν προσέχ-
ει τὸ τί λέει ὁ ἄλλος, ἀλλὰ στὸ
ὅτι καὶ ὁ ἴδιος.

ΕΛΒΕΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΟΥ ΠΙΛΑΤΟΥ ΣΤΑΣ ΑΛΠΕΙΣ

Μετά την σταύρωση του Σωτήρος. Η τιμωρία του Πιλάτου. Η αυτοκτονία του. Όπου το πτώμα του γίνεται αίτια μεγάλων συμφορών. Θεομηνίες, τέρατα και σημεία. Ένα παράδοξο ταξίδι. Επί των Άλπεων. Ο γενναίος Ισπανός. Τό φάντασμα του Πιλάτου.

Ακούστε μια ωραία Ελβετική παράδοση...

Όταν ο αυτοκράτορας της Ρώμης Τιβέριος έμαθε ότι ο Πόντιος Πιλάτος καταδίκασε τον Χριστό στο μαρτύριο του σταυρού, του έστειλε καταδυνάμην ένα μήνυμα να πάει άμεσα στη Ρώμη. Όταν έφτασε εκεί ο Τιβέριος διέταξε τότε να τον κλείσουν στη φυλακή και την επομένη να τον σκοτώσουν. Αλλά ο Πιλάτος έπροτίμησε τότε να αυτοκτονήσει μέσα στη φυλακή του, γ' έτσι, όταν την άλλη μέρα πήγαν για να τον πάρουν, τον βρήκαν νεκρό.

Έδεσαν λοιπόν μια μεγάλη πέτρα στο λαιμό του και τον πέταξαν στον ποταμό Τίβεριν. Μόλις όμως ο ποταμός αισθάνθηκε μέσα στα σπλάχνα του το δεινρό εκείνο σώμα, έπαισε να τρέχει προς τη θάλασσα, τα νερά του ξεγείλιαν και πλημμύρισαν τη Ρώμη. Το κακό ήταν τόσο μεγάλο ώστε ο Τιβέριος διέταξε και έστειλε ένα μεγάλο ναό, για να εξευμενίσουν τον Δία. Αλλά οι πλήμυνες, το χαλάς, οι βροχές εξακολουθούσαν, και τότε ο αυτοκράτορας της Ρώμης έστειλε να ρωτήσει το μαντείο. Και το μαντείο απάντησε ότι το κακό δεν θα έπαιε, αν δεν έβγαζαν απ' τον Τίβεριν το πτώμα του Πιλάτου.

Άρχισαν τότε να ψάχνουν μέσα στον ποταμό. Ο Τιβέριος διέταξε να παρουσιάσουν μπρός του όλους τους καταδίκους και υποσχέθηκε πως θα έδινε χάρη στον κατάνικο που θα κατώρθωνε να αναύσει το πτώμα. Επί τέλους ένας απ' αυτούς κατόρθωσε πράγματι να βρει το πτώμα και να το βγάλει έξω, δεν μπόρεσε όμως να πάρει χάρη, γιατί στο μεταξύ ξεψύχησε! Φαίνεται πως ο δυστυχής κατάδικος είχε παλαίψη πολλή ώρα μέσα στα νερά με το καταραμένο κορμί του Πιλάτου.

Ο αυτοκράτορας διέταξε τότε να ρίξουν το πτώμα του Πιλάτου μέσα στον κρατήρα του Βελουβίου. Αλλά εδώς άμεσως διόληρο το βουνό έτραντάχθηκε, και η λάβα άρχισε να κυλάει σαν ποτάμι απ' τον κρατήρα. Η Νεάπολις έγινε συντομία και το Ηράκλειο και η Πομπηία εδάφησαν κάτω από αυτή. Δεν υπήρχε καμία άμφισβησία ότι και πάλι το πτώμα του Πιλάτου έφτασε για όλα αυτά. Πως όμως να το βγάλουν μέσα από το ήφαιστο;

Ένας Ρωμαίος πολίτης προσφέρθηκε τότε να το κάνει αυτό. Και μια βραδιά που το ήφαιστο ήταν κάπως ήσυχο, άποχαίρεται οσά μελλοθάνατος τους δικούς του και άρχισε να κατεβαίνει το φλογισμένο εκείνο βάραθρο. Την επομένη ο ήλιος ανέτειλε με γαλοπρεπή στην καθαρά άτιμόσφαιρα, αλλά ο πολίτης δεν ξαναγύρισε. Επήγαν τότε στο βουνό και στα χείλη του κρατήρος βρήκαν άναμεσα στις στάχτες το πτώμα του Πιλάτου. Αλλά ο άνθρωπος που το έβγαλε από το ήφαιστο είχε χαθεί για πάντα.

Τι έπρεπε να το κάνουν τώρα το δεινρό αυτό το πτώμα; Το ανέβασαν λοιπόν σε μια βάρκα, στο λιμάνι της Νεαπόλεως, ή βάρκα επροχώρησε στ' ανοίχτο, προς τον κόλπο της Λυώνος, έπέρασε μέσα σ' ένα στόμιο του Ρήνου και άρχισε να ανεβαίνει ή όρενά, όταν, κοντά στη Βιέννη, έχτύπησε στο τόξο μιας μεγάλης γέφυρας και έγινε κομμάτια. Έτσι βάρκα και πτώμα έβούλιασαν μέσα στα θολά νερά του Ρήνου.

Και τότε άρχισε και πάλι το ίδιο κακό. Πλήμυνες, βροχές, χαλάς. Οι Βιεννέζοι δεν ήξευραν από που τους ήρθε αυτή ή θεομηνία. Άρχισαν να χτίζουν ναούς στους θεούς που έπίστευαν, να κάνουν λιτανείες, έκάλεσαν όλους τους θεοσόφους και τους μάντεις από τη Γαλλία και την Ιταλία. Δεν κατώρθωσαν όμως να εξαορθώσουν τίποτε και διακόσια ολόκληρα χρόνια έζησαν μέσα στις μεγαλείτερες συμφορές.

Τέλος μαθεύτηκε έξαφνα ότι ο ταξέ μέσα εκεί το άπαιστο πτώμα. Η πόλις της Ελβετίας Λουζέρνη ήταν αρκετά μακρινά, και έτσι δεν έπαθε τίποτε

από αυτός ήταν πάρα πολύ σοφός, διότι, μια που ήταν καταδικασμένος να μιν πεθάνη ποτέ του, είχε συγκεντρώσει μέσα του τη σοφία όλων των αίωνων. Και οι βιεννέζοι αποφάσισαν να τον συμβουλευθούν, μόλις θα πατούσε στην πόλη τους.

Πραγματικά, έπειτα από λίγον καιρό ο Περιπλανώμενος Ιουδαίος έφθασε στη Βιέννη και οι άρχοντες και ο λαός έπληγαν κ' έπεσαν στά πόδια του, ζητώντας να τους δώσει μια σοφή συμβουλή για να γλυτώσουν απ' τις συμφορές τους.

Ο Περιπλανώμενος Ιουδαίος μόλις πρόφτασε να τους υποσχέθη ότι θα τους βοηθούσε, γιατί ήταν καταδικασμένος να μιν μένη περισσότερο από πέντε λεπτά στο ίδιο μέρος. Είχαν περάσει κιόλας τα τρία λεπτά. Ο Περιπλανώμενος ρίχτηκε τότε ντυμένος όπως ήταν, μέσα στο ήρνο και εδώς άμεσως ξαναφάνη, κρατώντας στους ώμους του το πτώμα του Πιλάτου. Και ξαναρχισε άμεσως το δρόμο του με το καταραμένο φορτίο του στον ώμο, γιατί οι βιεννέζοι τον ήκτευσαν να το πάει μακριά, πολύ μακριά από τον τόπο τους.

Ο Περιπλανώμενος Ιουδαίος έκαμε το γύρο όλου του κόσμου, χωρίς να βρίσκει ένα κατάλληλο μέρος για να πετάξει το πτώμα του Πιλάτου. Γιατί παντού υπήρχαν άνθρωποι, και δεν ήθελε να τους κάνει κακό. Τέλος έφθασε στας Άλπεις. Σε μια κορυφή, όλοτα όλη έρημική, υπήρχε μια νεκρή μικρή λίμνη, που δεν κρατούσε μέσα της ούτε ψάρι ούτε τίποτε άλλο ζωντανό. Ο Περιπλανώμενος Ιουδαίος δεν έδιστασε πια και πέταξε το πτώμα στο άπαιστο πτώμα.

Η πόλις της Ελβετίας Λουζέρνη ήταν αρκετά μακρινά, και έτσι δεν έπαθε τίποτε από αυτός ήταν πάρα πολύ σοφός, διότι, μια που ήταν καταδικασμένος να μιν πεθάνη ποτέ του, είχε συγκεντρώσει μέσα του τη σοφία όλων των αίωνων. Και οι βιεννέζοι αποφάσισαν να τον συμβουλευθούν, μόλις θα πατούσε στην πόλη τους.

Πραγματικά, έπειτα από λίγον καιρό ο Περιπλανώμενος Ιουδαίος έφθασε στη Βιέννη και οι άρχοντες και ο λαός έπληγαν κ' έπεσαν στά πόδια του, ζητώντας να τους δώσει μια σοφή συμβουλή για να γλυτώσουν απ' τις συμφορές τους.

από την καταιγίδα που εξέσπασε άμεσως επάνω στο βουνό. Και μόνο αν κανένας κόνιγκλος ξεπεφτε εκεί γύρω, έμενε άμεσως νεκρός.

Πέρασαν χρόνια πολλά και κάποτε έφτασε στη Λουζέρνη ένας Ισπανός που διηρούσε περιπέτειες. Ο άνθρωπος αυτός απεφάσισε να πάη να ιδή το πτώμα του Πιλάτου για το οποίο μιλούσε όλος ο κόσμος. Κι αφού ξεκουράστηκε σ' ένα πανδοχείο, πήρε έπειτα τον άνηφορο κι' άρχισε ν' ανεβαίνει το βουνό, κρατώντας στο χέρι το ραβδί του, όταν κάποτε έφτασε σ' ένα βαθύ και όρημικό χείμαυρο, τον οποίο ήταν αδύνατο να περάσει. Η καταιγίδα φουρμούσε στο βουνό. Ο άνθρωπος εγονάτισε τότε και έκαμε την προσεχή του.

Όταν όμως έσβησε από το χείμαυρο μια ώρασιτάτη μαρμαρίνη γέφυρα. Έπέρασε άμεσως κατάπληκτος, όταν όμως έγυρισε ξανά πίσω τα μάτια του, δεν είδε τίποτε πια. Η γέφυρα είχε χαθεί!

Αλλά ο Ισπανός ήταν θαρραλέος άνθρωπος και επροχώρησε. Κ' έπειτα από μια μακρά και κοπιαστική πορεία αντίκρυσε μπρός του τον Πιλάτο ολόζωντο!

Ερρίχτηκαν άμεσως ο ένας επάνω στον άλλον. Η πάλι τους υπήρξε φοβερό. Αν κανείς ανεβή σ' ένα μέρα σ' εκείνο το μέρος, θα ιδή πως εκεί δεν φυτρώνει πια χορτάρι, πως ή πέτρας είναι σκαμμένες, και θα ιδή ακόμα τα αποτυπώματα των ποδιών τους. Στο τέλος όμως ο Πιλάτος νικήθηκε και ο Ισπανός του έδωσε τους όρους του: Έξη μέρες κάθε εβδομάδα θα έμενε ήσυχος μέσα στη λίμνη του και δεν θα πείραζε κανένα. Και μόνον την Παρασκευή θα είχε δικαίωμα να γυρίσει τρεις φορές έξω απ' το νερό, φρονώντας τη δικαστική του τήβεννο.

Αυτό και έγινε. Και όταν ο Ισπανός έγυρισε σόος και άβλαβής στη Λουζέρνη, χωρίς να συναντήσει κανένα εμπόδιο αυτήν τη φορά, το Συμβούλιο της πόλεως έπληρε απόφαση να μιν ανεβαίνει και την Παρασκευή στο βουνό, στην Κορυφή του Πιλάτου, όπως την όνόμασαν.

Ο άνθρωπος που μου διηγήθηκε αυτήν την ιστορία έστάθηκε έμακρινά, και έτσι δώ και με κίτταξε, αλλά επάνω στο πρόσωπό μου διακρινόταν ζωγραφισ

μένη τη δυσπιστία.

Μην νομίζετε πως σας λέγω παραμύθια, μου είπε. Νά, προχθές την Παρασκευή ένας άλλος περιηγητής δεν θέλησε ν' άκουση αυτά που του έλεγαν και ξεκίνησε για το βουνό, μαζί με έναν οδηγό από το διπλανό χωριό.

Στα μέσα του δρόμου ο οδηγός ισταμάτησε και άρχισε να κάνει την προειχή του, ενώ ο έγγλέζος εξακολουθούσε το δρόμο του. Έπειτα όμως από δυό ώρες έγυρισε κατάχλωμος και έτοιμος να πέση κάτω από την αδυναμία που τον κατέλαβε. Ο οδηγός του, όταν τον είδε σ' αυτά τα χάλια, κατέλαβε άμεσως τι είχε συμβεί. Είχε συναντήσει τον Πιλάτο!...Μα ο έγγλέζος δεν ήθελε να το παραδεχθί αυτό και έλεγε πως ήταν έτσι γιατί πεινούσε φοβερά.

Αλλά και όταν έφαγε και ήπια, δεν έγινε καλύτερα. Χθές ήταν τόσο άσχημα, ώστε αναγκάστηκε να φύγει για την πόλη. Όμως στα μέσα του δρόμου ξεψύχησε. Γιατί όλος ο κόσμος πιστεύει εδώ ότι, όποιος ιδή τον Πιλάτο με τη δικαστική του τήβεννο με την οποία έδίκασε το Χριστό, δεν μπορεί να ζήσει περισσότερο από τρεις μέρες!

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΡΑΜΠΕΛΑΙ

Ο μέγας Γάλλος συγγραφέας Ραμπελαι, βρισκόταν στις τελευταίες του στιγμές. Ένας νεαρός κληρικός, ήλιθιος, ο οποίος έπληγε να τον μεταλάβει, άρχισε προηγουμένως να του υποβάλει ένα σωρό έρωτήσεις σχετικά με τις θεωρητικές του πεποιθήσεις.

Ο έτοιμοθάνατος συγγραφέας, του όποιου ή δύναμεις όλοένα έξελιπαν, απάντησε με μια καταφατική κίνηση του κεφαλιού, ενώ συγχρόνως φαινόταν σ' α να ζητούσε από τον νεαρό κληρικό να πάψη πια τις άσκοπες έρωτήσεις. Μα εκείνος δεν τον άντελήφθη κ' έξακολουθούσε:

— Τότε θα πιστεύεις και στην ενσάρκωση του κυρίου ήμών Ιησού Χριστού, τον Όποιον Σου φέρω αυτήν τη στιγμή;

Και συγχρόνως του έδωσε την Άγία Μετάληψη.

— Βέβαια πιστεύω και σ' αυτόν.

Τον βλέπω μάλιστα να τον φέρει αυτήν τη στιγμή. Ένας γαίδαρος, όπως την ήμερα που μπήκε στα Ιεροσόλυμα! απάντησε ο πνευματώδεις συγγραφέας.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΝΤΕ ΦΛΕΡ

Η αγάπη του προς τα βιβλία. Πως τον εξέδικοιντο όσάκις τα έδάνειζε. Τα «Πράσινα φράκα» και ή γκάφα του ράφτη. Τι είχε ή νεότης. Το πάθημα της φιλολογούσης κυρίας. Κακογράφος και κακογράφος. Πως έγνώρισε την μέλλουσα σύζυγόν του, κλπ.

Ο τελευταίος αποθανών γάλλος συγγραφέας Ροβέρτος ντε Φλέρ άγαπούσε έξαιρετικά τα βιβλία. Κάποτε τον έπεσκέφθη ένας φίλος του και τον παρεκάλεσε να του δανείσει μερικά.

— Τα βιβλία μου, του απάντησε ο διάσημος συγγραφέας, είναι οι πιστότεροι σύντροφοί μου. Με άγατούν και δεν με παρεξηγούν ποτέ. Ξέρουν όλα τα μυστικά μου, όλες τις σκέψεις μου... Είνε με μια λέξη, οι καλύτεροί μου φίλοι. Έχουν όμως ένα μεγάλο έλάττωμα: Δεν άνεχονται να τα δανείσω. Το θεωρούν αυτό ως μεγάλη προσβολή. Γ' αυτό, όταν τύχη και δανείσω κανένα, θανατώσεται.

Σε κάποιον έπλημο τσάι, μία ντε Φλέρ, ο οποίος τον έρωτησε τον ντε Φλέρ. — Από τα έργα σας, ποιά θεωρείτε ως καλύτερο; — Ο πονηρός ακαδημαϊκός πριν απαντήσει σκέφθηκε λίγο, και κατόπιν είπεν έναν φανταστικό τίτλο έργου, το οποίο δεν είχε γράψει ποτέ.

— Τα «Λοστίδια του Έντερβουστ»! — «Ό, συμφορμή απολύτως μαζύ σας! έσπευσε να δηλώσει ή κυρία λέγοντας:

— Τα «Λοστίδια του Έντερβουστ»! — «Ό, συμφορμή απολύτως μαζύ σας! έσπευσε να δηλώσει ή κυρία λέγοντας: στην παγίδα του. Αυτό, πράγματι, είναι το καλύτερό σας έργο!...

Ο ντε Φλέρ ήταν υπερβολικά κακογράφος. Μια μέρα που γινόταν λόγος για το έλάττωμά του αυτό, ένας φίλος του, θέλοντας να τον παρηγορήσει, του ανέφερε το παράδειγμα ενός γνωστού δημοσιογράφου της εποχής εκείνης, ο οποίος ήταν έξισον κακογράφος με αυτόν.

— Ναι, απάντησε ο ντε Φλέρ, με την διαφορά όμως ότι τα έργα του και τυπωμένα άκόμη, δεν μπορεί να τα διαβάσει κανείς!...

Όταν ο ντε Φλέρ ήταν μικρός, οι γονείς του τον είχαν έγγραψει έσωτερικό μαθητή στη Σχολή Φενελόν.

Οι μικροί μαθηταί έδεχοντο τις επικρίσεις των συγγενών τους, κάθε απόγευμα και ήσυχως.

Κάποιος νεαρός δημοσιογράφος έπεσκέφθη μία μέρα τον Ροβέρτο ντε Φλέρ για να του πάρη μια συνέντευξη. Κατά την διάρκεια της συνεντεύξεως, ο δημοσιογράφος έθιξε και το ζήτημα των «νέων» λογοτεχνών.

— «Ό, φίλε μου, είπε τότε ο ντε Φλέρ, σεις οι νέοι δεν ξέρετε τι είναι ή νεότης... Μόνον όταν γεράσει κανένας το άνακαλίπτει αυτό!...

Και χαμογελώντας πικρά επρόσθεσε:

— Τότε όμως είναι πολύ άργα!...

Το κοριτσάκι αυτό θα γίνη μια μέρα γυναίκα μου! Και πράγματι! Σε λίγα χρόνια παντρεύτηκε, και ή Γενεβιένη άπληρξε πρότυπον άφοσιωμένης συζύγου!...

ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΓΙΑ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΑΚΟ

Ο γέρο Αβραάμ πεθαίνει. Τα παιδιά του βρίσκονται συγκεντρωμένα γύρω από το κρεβάτι του και ο έτοιμοθάνατος τους απευθύνει τις τελευταίες του συμβουλές: — Αγαπημένα μου παιδιά, τους λέει, θα πεθάνω σε λίγο. Αφήστε με λοιπόν να σας απευθύνω προηγουμένως τις τελευταίες μου συστάσεις. Να φέρεσθε πάντοτε ως έντιμοι Ισραηλίται. Μην ξεχνάτε ότι ή έξορία της φυλής μας θα τελειώσει την ήμερα που θαρθή στον κόσμο ο Μεσσίας. Ξέρετε ότι την ήμερα εκείνη όλοι οι χριστιανοί θα μαζεφτούν άπάνω σε μια μεγάλη σιδερένια γέφυρα, ή οποία θα καταρριφεί από το βάρος τους, ενώ οι Έβραίοι θα μαζεφτούν σε μια χαρτινή γέφυρα, ή οποία κ' άντεξη!... Αυτό είχε βέβαια κ' άληθινό... Όστόσο έσείς, όταν έρθη ο Μεσσίας, ποταμίστε τη σιδερένια γέφυρα!...

ΕΠΙΤΥΧΜΕΝΑ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΑ

Η κυρία Πομπαδόου είχε έναν αδελφό, όνομαζόμενον Πουασσόν, ο οποίος, όταν ή αδ'ελφή του έγινε ευνουμένη του βασιλέως, δέχθηκε να λάβη κι' αυτός έναν τίτλο εδνευείας.

Ο βασιλεύς, μη θέλοντας να χαλάσει το κατήρι της φίλης του, τον όνόμασε «μαρκήσιο του Βαντιέρ». Οι πονηροί άδελφοί όμως δεν τον άποκαλούσαν παρά «μαρκήσιο του Άβαντ-ιέρ», «μαρκήσιος της προχθές»!

Ο περίφημος Γερμανός ζωγράφος Ντόρε.

(Από το πορτοφόρι του)

ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

ΕΙΝΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΤΑ ΑΓΡΙΑ ΘΗΡΙΑ;

Τὰ άγρια θήρια δέν επιτίθενται χωρίς λόγο εναντίον των ανθρώπων. Οί άνθρωποι φτίνονται επίφοβοι στά θήρια. Τά φρενοβλαβή θήρια. Δέν έχουν μόνον οι άνθρωποι τό προνόμιον της τρέλλας. Μερικά έπεισόδια της κυνηγετικής ζωής. Η θρασυδειλία των λύκων. Τό πιο επικίνδυνο είναι τό κουνούπι.

σικά, μεγαλειότερα απ' ότi είναι πραγματικά και έτσι να τους φαίνονται, σόν κάτι τό τρομακτικό. Άκριβώς λοιπόν, έπειδή τον βλέπουν τόσο μεγάλο και φοβούνται μήπως χάσουν την ζωή του, επιτίθενται εναντίον τοῦ ανθρώπου για να υπερασπισθούν τον έαυτό τους.

Επίσης και τό θήμα τοῦ ανθρώπου καθώς και κάθε άλλος κρότος που είναι άσυνειθιστος στί αυτά τους, προκαλεί άνησυχία στά άγρια θήρια, i δώς όταν είναι (ήλυκα και θηλάζουν) τό μικρά τους. "Αν ό άνθρωπος δέν σαρκερωθί μπροστά τους και πάψει να βολιχτεί, τότε τό ζώον ήσυχάξει σιγά-σιγά.

Υπάρχει, και μία άλλη άκόμη περίπτωση κατά την οποία μπορεί ένα

πρῶτον λοιπόν να βραδυάσει, έπειτα την καραμπίνα μου και δυό άβγά πηδές ύπηρετες; και έφαξα να βρω τά ίχνη τοῦ λιονταριού.

Τά ίχνη αυτά ώδηγούσαν, μέσα από ψηλά χορτάρια κι' από μία σχεδόν άπεξερσμένη κοίτη ποταμού, σ' έναν μεγάλο άκανθώδη θάμνο..... Ήταν άπολύτως άδύνατο ν' ανοίξω δρόμο μέσα από τ' άγκάθια και γι' αυτό προτίμησα ν' ακολουθήσω την κοίτη τοῦ ποταμού, ώστε να υπορσώ να χτυπήσω τό λιοντάρι από πίσω. Δέν είχα όμως χάσει ούτε τρία θήματα όταν ένας από τους ύπηρετες μου έβγαλε μία άγρία φωνή και την ίδια στιγμή είδα ένα πελώριο λιοντάρι που ήρριχνόταν σέ πέντε βηματών απόστασι κι' έτοιμαζόταν να δρμήσει κατεπάνω μου. Έξ' ένστικτου σπράφαχα

πρός τ' άριστερά και έπεσα μέσα στην βύρση την ώρα ακριβώς που τό λιοντάρι πηδούσε. Η κοίτη τοῦ ποταμού ήταν γεμάτη παχύρροο. Χώθηκε μέσα στά καλάμια. "Ολα αυτά έγιναν σέ διάστημα ενός δευτερολέπτου, ώστε ούτε καν πρόφθανα να χρησιμοποιήσω την καραμπίνα μου.

Εντωμεταξύ ό δεύτερος ύπηρετής είχε πηδήσει κι' αυτός στο νερό και μέσα στον θυμό του, μην βλέποντας μπροστά του τον κίνδυνο, άρχισε να χτυπάει ν' ένα χοντρό έβλο τό νερό και να πιτσιλίζει τό λιοντάρι. Μπροστά στην άπροσδόκητη αυτή ψυχρολουσία τό λιοντάρι κοντοστάθηκε για μία στιγμή ακριβώς όσο διάστημα χρειάστηκε για να τό σκοπεύσω, να πυροβολήσω και να τό σκοτώσω. Έν δευτερόλεπτο άν άργούσα, ήμουν τελείως χαμένος.

Αυτός όμως, όπως είπα και παραπάνω, είναι σπάνιος εξαίρεσις και σφαιρικοί όταν τό λιοντάρι έχει ήδη δοκιμάσει ανθρώπινο κρέας. Τότε υπορεί ν' πάν και μέσα στο γαϊό και ν' άσπάζει τό θύμα του, υπορεί να τοῦ επιτίγ' και στο γαϊό άκούει.

Τό λιοντάρι όμως που δέν έχει δοκιμάσει ανθρώπινο κρέας, σπανιότατα επιτίθεται εναντίον τοῦ ανθρώπου.

Επίσης οι έλέφαντες, καθώς και οι ρινόκεροι, δέν επιτίθενται εύκολα εναντίον των ανθρώπων. Κάποτε διέσχιζα καθάλλα άπάνω στο έλγόνό μου μία μεγάλη πεδιάδα. Ένας από τους μαύρους της ακολουθίας μου, έφιππος

Ο διόσημος κυνηγός άγρίων θηρίων Ίωσήφ Ντέλμοντε

θήρας να επιτεθί εναντίον τοῦ ανθρώπου. "Όταν, βλέποντας τον άνθρωπον, νομίζει ότ δέν υπάρχει δόρυς για να φύγει, έστω και μικρά έμπόδια να τοῦ παρουσιασθούν στο δρόμο του, αναγκαστικά θά επιτεθί. Ο πεπειραμένος κυνηγός και ό κάτοικος των τροπικών χωρών γνωρίζουν αυτό τό πράγμα και ή ύποψορουν ή ετοιμάζουν τό τουφέκι τους.

Κατά την είκοσαετή διαμονή μου στους Τροπικούς, μού έρχον πολλά έπεισόδια και πολλές συναντήσεις με άγρια θήρια. Εξήρατες όμως φορές συνέβη ώστε αυτά να μού επιτίθενται. Μερικά από αυτά τά έπεισόδια άξίζει να τά αναφέρω και εδώ.

Μία φορά, βάρσα από μιάς ολοκληρωμένης έδοιορίας, μαζί μ' ένα καροβάκι, έσπασα τη σκηνή μου κοντά σ' ένα χωριό Νέγκρον. Αφού καταποικιστήκαμε όλα, πέρα τό τουφέκι μου από πηγά να περιοδεύω τό χωριό. Έκεί που πήγαμε συνήγη-

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΩΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η «Γαβριέλλα ντε Φαγιέλ» στο θέατρο. Ειδικό ιατρικό συνεργείο. "Όπου ή κυρίες λιποθυμούν εν άνέσει. Η έπέμβασις τοῦ κοινού. Η μητέρα που δέλει να σώση τό γιό της. Η άκατάδεκτη καμαριέρα. "Όπου ή γενναία φρουρά διαχωρίζει τους μαχομένους, κλπ.

Κατά τό 1777 έπαίετο σ' ένα θέατρικά άνέκδοτα. Από τά μεγαλειότερα θέατρα τοῦ Παρισιού, τό δράμα τοῦ Ντυμπέλ-λοά, ή «Γαβριέλλα ντε Φαγιέλ», τό όποιο δημοσιεύει ως ανώνυμο-μα «Μπαρβαλίν». Σέ κάποιον σκηνη-λοπόν τοῦ έργου, όπου δηθοποιός που υπεδέτο τον πατέρα του ή-ταν έτοιμος να τον σκοτώση ση-στην ήρωίδα να φάγη την... καρ-διά τοῦ φίλου της πολλές γυναί-κες λιποθύμησαν από την συγκί-νησή τους. Γι' αυτό, ή διεύθυν-σις τοῦ θεάτρου αναγκάσθηκε να δημοσιεύσει μιά άγγελία στο φύλλο της 16 Ιουλίου του 1777 της «Εφημερίδος των Παρισί-ων», διά της οποίας ειδοποιούσε «τις κυρίες» ότι από την βραδυά εκείνη, κατά την ώρα της παρα-στάσεως θά λειτουργούσε στο θέατρο ένα ειδικό ιατρικό συνεργείο, έφοδιασμένο με όλων των ειδών τά φάρμακα εναντίον της λιποθυμίας, και ότι, κατά συνέπειαν, θά μπορούσαν να λιπο-θυμούν μ' όλη τους την άνεση.

— Στάσου δυστυχισμένη, τί πās να κάνης !.. Μην τον σκοτώ-σης... προτιμή να τον ξαναπάρω στο σπίτι μου !..

Κάποια άλλη, επίσης, νεαρά ύ-πηρετρια μιάς ήθοποιού βλέπον-τας την κυρία της κάθε βράδυ να υποδύεται τό θέατρο τους ρό-λους της συμπερίετας, ντυμένη σαν καμαριέρα, της έ-δήλωσε με αγανάκτη-ση κάποιον πρῶτῶ πῶς θάφευγε γιατί δέν μπορούσε να υπηρε-τή, μιά... υπηρέτρια σαν και αυτήν !...

Στά 1747 παίχθη-κε στις Βρυξέλλες ή «Διακοπείσα Πρόβα», ένα πολύ νεοτεριστι-κό για την εποχή έ-κείνη έργο, σέ μιά σκηνή τοῦ οποίου κά-ποιος ήθοποιός, υποδύμενος τον ύποβόλεα, έπρεπε να τσακωθεί μ' έναν άλλο συνιδεόφο του, ύπο-κρινόμενο τον «ήθοποιό» τοῦ έρ-γου. Στην πορμεέρα όμως, ό επί κεφαλής της φρουράς τοῦ θεά-τρου άξιωματικός, παρεξηγήσας τά πράγματα, διέταξε τους στρα-τιώτες του να συλλάβουν τους δυό... διαπληκτικούς ήθο-ποιούς, και παρ' όλες τείδιαμαρτυ-ρίες τους, τους έστειλε στη φυ-λακή !...

Η διόσημος γαλλίς ήθοποιός Κλαυδόν έ-παίξε κάποτε την «Α-ουιδίνη» σ' ένα επαρχιακό θέατρο. Στην πιο ενδιαφέρουσα σκηνή τοῦ έργου, ή Κλαυδόν ρωτούσε μ' άγωνία την ήθοποιό που υπεδέ-το την τροφή της :

— "Ποιά τάχα νάναι ή αντί-ηλός μου ; Η Μυρίσθη άραγε ;.. "Η μήπως ή Αίγλη ;.. Τότε κά-ποιος νεαρός θεατής, με τά μά-τια πλημμυρισμένα από δάκρυα, σηκώθηκε από τη θέση του και της έφώνασε :

— Η Φαίδρα ! Η Φαίδρα !..

Ο περίφημος άγγλος ήθοποιός Ροβέρτος Κόξ υπεδέτο μιά φο-ρά σέ κάποιον έργο, τό ρόλο σιδη-ροφυγού. Έπαξε δέ με τόση φυσικότητα ώστε κάποιος διευ-θυντής σιδηροφυγίου, τον εξέ-λαβε ως πραγματικό σιδηροφυγό και έπληγε τον βοήκη και τοῦ έ-πρότεινε νά... τον προσλάβη στο σιδηροφυγίο του ως εργάτη με μισθό μιά και είκοσι τη βδο-μίδα !..

Ο Βίκτωρ Φουρ-νέλ, στί «Θεατρι-κή» Παρ' ιδούσας του, αναφέρει τά έξης χαριτωμένα

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΡΟΥΧΑ

«Αν, ό μη γέναιτο, πάρουν ποτέ φωτιά τά ρούχα σας, πείστε άμέ-σως καταγής και τριφτείτε κάτω τό μέρος όπου έκείνα κάγονται.

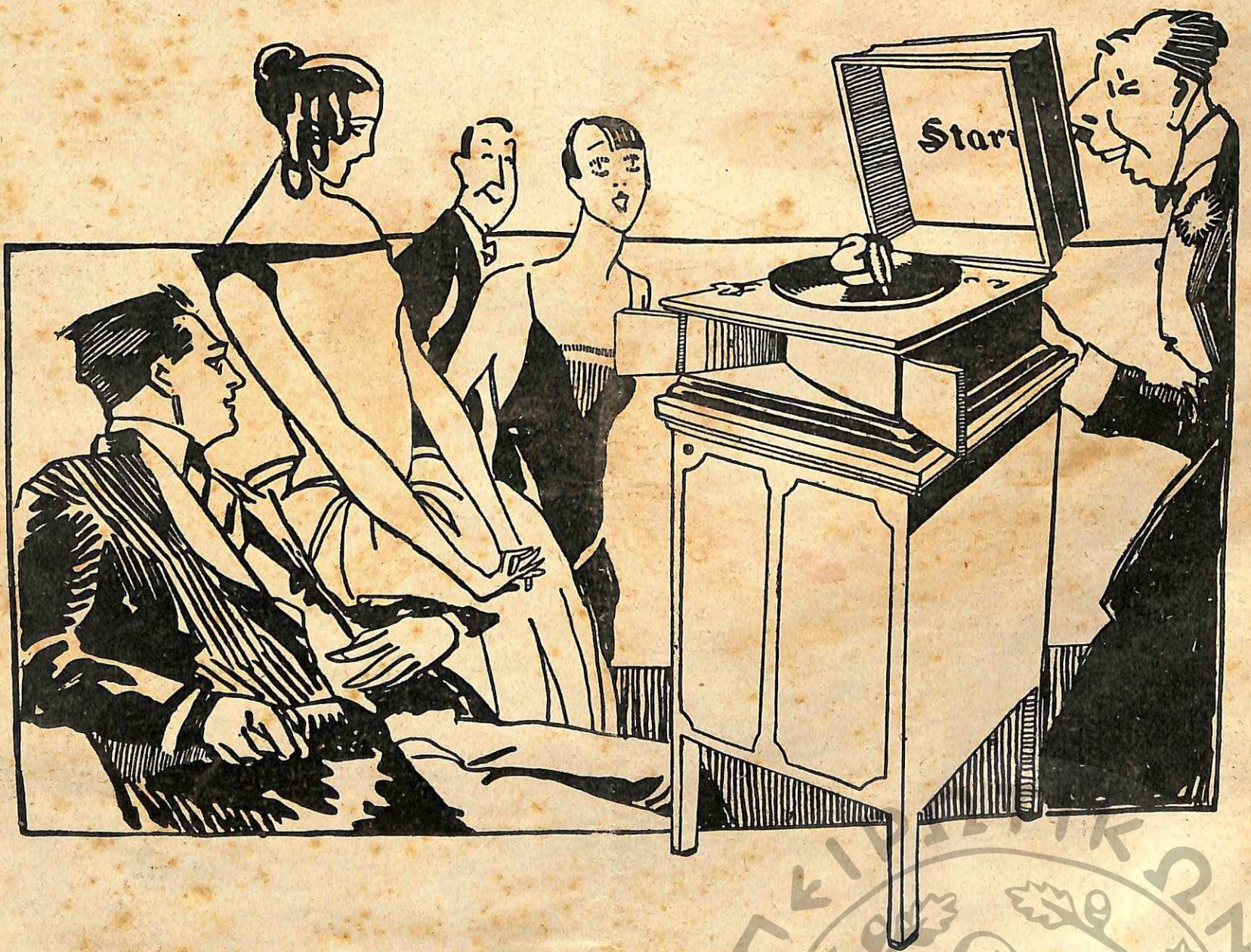
Έτσι θά σβύσουν. "Όταν πιάσουν άλλου τά ρού-χα φωτιά, σκεπάστε τα άμέσως μ' ένα μάλλινο σκέπασμα, μαν-διά, ή π βελήτε μπροστά σας.

Η φλόγα τοῦ πετρελαίου σβύ-νεται άν' οίσετε ά-πάνω χώμα, σκό-νη ή άμμο, ή την σκεπάσετε με χον-δρο και βρεγμένο ύφασμα.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

ΑΘΗΝΑΙ: Στοά 'Αρσακείου 12
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: 'Οδός Φίλωνος 48